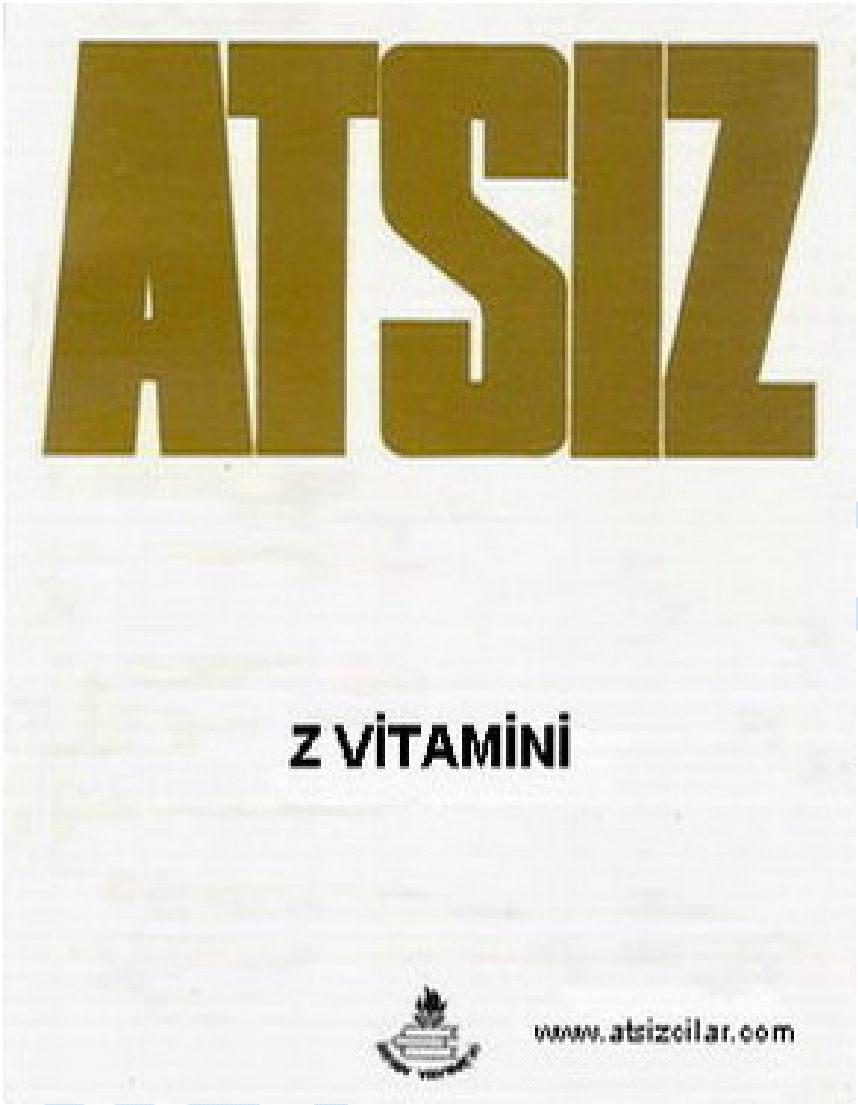

ATSIZ
Z VİTAMİNİ
www.atsizcilar.com

1999 Yılının son günü...

Cumhurbaşkanı İsmet İnönü saat tam 19'da Bakanlar Kurulunun toplantı odasına girdi. Ayağa kalkarak kendisini selamlayan bakanlara başı ile karşılık verdikten sonra koltuğuna oturdu.

Sağ yanında Başbakan Hasan Ali Yücel sol yanında Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Ahmet Emin Yalman. Milli Eğitim Bakanı Falih Rıfkı Atay, Başbakanın yanında. Sonra, sırasıyla, Ticaret Bakanı Rıza İnönü, milli Savunma Bakanı Kazım Özalp, Maliye Bakanı Kasım Gülek, İşletmeler Bakanı Ömer İnönü, Dışişleri Bakanı Aliye Itır, İçişleri Bakanı Karabet Öztürk, İktisat Bakanı Salamon Türkler ve diğerleri...

Milli Şef, cebinde çıkardığı tüpten bir 'Z' vitamini alarak ağzına attıktan sonra büyük bir canlıkla söze başladı:

-"Sayın arkadaşlar! Birkaç saat sonra 21'inci yüzyıla girerek bir devri arkada bırakmış olacağız. 1961'de,seçimlere hile karıştıran Demokrat Partiyi milli bir galeyanla devirdiğimizde beri 39 yıl geçti. Bu kısa zaman içinde çok işler yaptık. Devletimizi geliştirdik. Fakat bu kararla kalacak değiliz. Daha çok işler yapacağız. Şimdi bütün arkadaşlarım, yeni yüzyıla girerken yapacağımız devrimler hakkında hazırladıkları tasarıları anlatsınlar. Söz, ilkönce Başbakan Hasan Ali Yücel'indir"

-"Hasan Ali!"

- "Buyurun, aziz şefim!"

- "Senin yüzünde bir değişiklik var! Nedir o?"

Başbakan şaşkınlık içinde mırıldandı:

- "Ne gibi deşiklik, aziz şefim!"

Şef haykırdı:

- "Buldum, buldum! Senin gayet gümrah kaşların vardı. Onlar ne oldu?"

- "Kestim, aziz şefim!"

İsmet İnönü kederle elini masaya vurdu:

-"Ne yaptın Hasan Ali? O canım kaşlarına nasıl kıydın? Halbuki ben sayın Bizans Patriği Athenagoras Hazretlerinin sakalı ile senin kaşlarını sigorta ettirmek için kanun çıkaracaktım?"
Başbakan heyecanla ayağa kalktı:

-"Aziz şefim! Bunca yıllık kaşlarımı tıraş ederken ben de üzüldüm. Gözyaşları döktüm. Fakat bunca sağlık zarureti vardı. Ömrümüzü uzatmak için aldığımız''Z'' vitaminleri bazı bünyelerde saç, sakal uzaması yaparmış. Sağlık Bakanı arkadaşımız, 21'inci yüzyılın ilk yarısında her gün dört defa, ikinci yarısında ise sekiz defa tıraş olmaya mecbur kalacağımı, asrın son yarısında ise her dakikada sakal ve

ATSIZCILAR

kaşlarımın iki santim uzayacağını müjdeledi: Elbet o zamana kadar Amerikalılar insanı hiç rahatsız etmeden durmaksızın tıraş eden bir makine icad ederler."

Milli Şef sevindi:

- "Bravo Hasan Ali! Derhal bütçeden ödenek ayırtalım! Bu makineyi yapacak Amerikan fabrikasına vermek üzere Amerika'daki elçimize talimat gönderelim!"

Bütün yüzlerde sevincin ışığı parladı. Cumhurbaşkanı bu sefer Maliye Bakanına hitap etti.

-"Sayın Kasım Gürlek!"

Gülek, 35 diyoptrilik dürbünümsü gözlüklerini güçlükle taşıyormuş hissini veren ağır hareketlerle başını çevirdi:

- "Emredin, aziz şefim!"

- "Bu yılın bütçesi hakkında çok kısa bir taslak çizer misiniz?"

- "Efendim, bütçemiz misli görülmemiş denk bir bütçedir. Gelirimiz 20 milyar lira. Giderimiz bundan 1 lira eksik... Bütçenin tam yarısı, 10 milyar lira, sağlık işlerine bağlı..."

Milli şef, tebessümle, Sağlık Bakanı Pavlâki Özoğuzer'e döndü:

- Anlat!

Sağlık Bakanı, kabinenin en genç üyesiydi. 1945 doğumluydu. Yüzünü aşmış insanların arasında çocuk sayılıyordu. Tatavlı bir Rum şivesiyle söze girişti:

-"Aziz Milli Şefim! Bütçemizin dokuz buçuk milyar lirasını, Amerika'dan aldığımız "Z" vitaminlerine veriyoruz!"

-"O niye öyle?"

-"Çünkü ömür uzatan "Z" vitaminleri çok pahalı... Tanesi bir milyon liraya elde ediyoruz. Yılda 9500 tane alıyor ve dokuz buçuk milyar lira veriyoruz. Bunun 8000 tanesi siz aziz Milli Şefimize ayrılıyor; 1500 tanesi de diğer bakanlara partimizin ileri gelenlerine ve Athenagoras Hazretlerine veriliyor."

Milli Şef sordu:

-"Niçin daha çok almıyoruz?"

-"Efendim, "Z" vitamini tabletlerini yalnız bir tek fabrika yapıyor ve yıllık 10-11 bin taneyi geçmiyor. Peşin para vermek şartıyla 9500 ta-nesini biz alıyoruz."

-"Hepsini almamızın imkânı yok mu?"

-"Yok aziz şefim! Zaten nüfusumuza nispetle biz fevkalade alıyoruz. Birkaç tanesini İngilizler kıraliçe için, birkaç tanesini Japonlar Mikado için alıyorlar. Kalanını da, Amerikalı milyarderlerle Ruslar paylaşıyor. Fabrika bize bu kadar ayırma yapmadı. Fakat Amerika'da hususi haber alma servisi bulunan sayın Devlet Bakanımız Ahmet Emin Yalman, daha tabletler piyasaya çıkmadan 9500 tanesi için 99 yıl müddetle sözleşme yapmayı başardığı içindir ki, bu kadarı bize veriliyor..."

Maliye Bakanının gönüllere ferahlık veren izahlarından sonra Milli Şef, Yücel' döndü:

-"Evet Başbakan! Yirmi birinci asra girerken yapacağımız devrimler hakkında neler düşündün? Şöyle bir anlat da dinleyim"

-"Aziz Şefim! Siz yeryüzündeki şeflerin en başta gelenisiniz. 12 yıllık ilk Cumhurbaşkanlığınızdan sonraki 11 yıllık dinlenme devresi, dehânızın gelişmesi için lazımdı. Nihayet vatan haini, mürteci demokratların yurdu ve dünyayı batırmak üzere olduğunu görerek yaptığımız milli hareketle onları devirmeniz ve 1961'den beri 39 yıldır, aralıksız başkanlık etmeniz adınızı ebedileştirmiş ve sizi yalnız vatanımızın değil, bütün insanlığın şefi haline getirmiştir. Bunun içindir ki, artık size Milli Şef değil Beşeri Şef denmesi lazımdır. Çünkü milli olmak geri bir şeydir. Halbuki siz o kadar ilerisiniz ki, sizden daha ileri olmanın imkanı da, ihtimali de yoktur. Evet, siz bütün beşeriyetin şefisiniz! Beşeriyet sizden idare, akıl, fazilet, dehâ, siyaset, ilim, fen, sanat, viyolonsel, her şey, her şey öğrenecektir. Ricam şu ki, Beşeri Şef unvanını lütfen ve tenezzülen kabul buyurunuz."

Şef sordu: "Sayın arkadaşlarımın bu hususta düşünceleri nelerdir?"

Bakanlar tasvip hareketleri yaptılar. Şef kararını bildirdi:

-"Sayın arkadaşlarımın devamlı ısrarları karşısında demokratik nizamı bozmamak ve milli birliğe pürüz getirmemek için Beşeri Şef olmayı kabul ediyorum! Sayın İçişleri Bakanı Karabet Öztürk arkadaşımız bu hususta kanunu yarın akşama kadar hazır etsin. Burada bir defa gözden geçirdikten sonra Meclise sunarız."

Beşeri Şef gülümsüyordu. Başbakan Yardımcısına döndü:

-"Yalman arkadaşımız! Sen neler hazırladın bakalım? Bir de seni dinleyelim."

Ahmet Emin Yalman yağa kalktı:

-"Aziz Beşeri Şef! Ulu insanlık önderim! İnsanoğlunun kemale ermesi hayali, sizin çağınızda ve sayenizde gerçek olacaktır. Artık siz bir Beşeri Şefsiniz! Beşeri Şefin saltanat ettiği, yani idare ettiği bir ülkeye Türkiye demek biraz irticai bir düşünce gibime geliyor. Türk nedir? Beşeriyet içinde küçük bir parça... Sonra acaba Türk var mıdır? Türk kalmış mıdır? Vaktiyle bir Türk ırkı varmış. Fakat zamanla bu ırk ötekine berikine saldırarak ve başka ırklara karışarak yok olup gitmiş... Beşeriyetin bir parçasına Türk demek, Türk ırkçılığı yapmak ve faşizmi hortlatmaktır ki, buna ne Amerika, ne İngiltere, ne İsrail, ne Rusya, ne de diğer devletler razı olamazlar. Zaten insanların bir kökten geldiğini en eski ve en

yüksek kitap olan Tevrat yazmıyor mu? Memleketimize Türkiye demek, Rum, Ermeni, Yahudi, Zenci, Çingene ve başka köklerden gelen yurttaşlarımızı incitir, milli birliği bozar. Onun için bu ismi değiştirerek Beşeristan denilmesini teklif ederim!"

Beşeri Şef ellerini çırptı:

-"Aferin Yalman! Zaten senin zekânı 1954 seçimlerinde anlamıştım. O zaman bana hücum ediyor gibi yaparak Demokrat Partinin kanına nasıl girmiştin, değil mi?"

-"Evet aziz Şefim! Demokrat Partililerin milleti mahva götürdüklerini sezmiştim. Kore'ye asker yollayıp Çin gibi bir milletle savaşı göze almak için mutlaka mürteci, faşist, ırkçı ve Turancı olmaları lazımdı. Niyetleri Kore'den yürüyerek Mançurya ve Moğolistan yolu ile Türkistan'a inmek, büyük dostumuz Rusya'yı arkadan vurmak ve Turan İmparatorluğunu yeniden kurmaktır. Zaten 4500 kişilik bir Tugay göndereceğiz diye milleti kandırarak oraya 5200 kişi göndermeleri de istilacı ve emperyalist politikalarını gösterir. Kuzey Korelilerle Çinliler kahramanca müdafaaları olmasaydı bu emperyalistler mutlaka Asya'yı zapt edeceklerdi. Ben onları oyalayarak Halk Partisi nihai zaferini sağlamak için mahsus aralarına karıştım. İçyüzlerini öğrendim. Allaha şükür ki, artık karanlık günler geçti. Cihana bir medeniyet örneği vermek üzereyiz. Madem ki Beşeristan olcağız, beşerin her şubesi bu büyük devrimden faydalanmalıdır. Doğu illerimizde bir Ermeni yurdu kurarak bu sevimli milleti sevindirmek ve Ayasofya müzesini de Patrik Hazretlerine vererek yeniden Bizans kilisesi yapmak bütün dünyanın ve hıristiyanlık aleminin sevgisini üzerimize toplayacaktır. Herhalde Paşa Hazretleri de bu hizmetimizden dolayı bizi takdis eder."

Beşeri Şef, ağzına bir "Z" vitamini daha attıktan sonra sordu:

-"Arkadaşlar ne düşünüyorsunuz?"

Milli Eğitim Bakanı Falih Rıfkı Atay söz aldı:

-"Aziz Şefim! İlkönce sayın Yalman'ın teklifine itiraz yapacağım. Özde ve esasta kendisiyle birim: Türkiye, Beşeristan olmalıdır. Yalnız, devletimizin yeni adının soyundaki "istan"ı doğru bulmuyorum. Elit takımı bunun Farsça bir ek olduğunu bilir. Halbuki biz kültür Türkçüleri, dilin özleşmesi konusunu öteden beri ele almışızdır. Dilimizi komşu İran'ın kültür tahakkümü altında yaşatamayız. Bundan ötürü devletimizin adı Beşeristan değil, Beşereli olmalıdır. Bu düşüncemi belirttikten sonra 21'inci yüzyıl için milli eğitim alanında yapacağımız devrimlere geliyorum: Milli kelimesi irticai bir anlam taşıdığından, bundan böyle "Milli Eğitim" yerine "Beşeri Eğitim" tamlamasını kullanacağız. Okullardaki tarih öğretimini de yeni esaslara göre ayarlayarak, milletler arasına kin sokan milli tarih kısımlarını kaldıracağız. İlmi gerçekleri asla feda etmeden bunu başarmak elimizdedir. Mesela, şimdiye kadar tarih kitaplarında ballandıra ballandıra anlatılan Malazgirt Savaşını kısaca Osmanlı Sultanı Kılıç Arslanla Bizans İmparatoru meşhur filozof Diyojen'in düşmanlık şeklinde başlayan, fakat dostlukla biten siyasi bir münasebeti olarak yazdıracağız. İstanbul'un alınmasını ise, Fatih sultan Selim'in Bizans medeniyetini kabul ederek Türk ve Rum milletlerini tek idare altında birleştirmesi şeklinde göstereceğiz. Yoksa İstanbul'un kuşatılması, kanlı savaşlar, ölümler anlatılırsa işin tadı kaçar. Yirmi birinci yüzyılın huzuruna bir istila hareketini överek çıkamayız. Zaten Fatih sultan Selim, İstanbul'u aldığı zaman yirmi yaşında bir çocuktu. Ben yirmi yaşında iken geceleyin sokağa çıkamazdım. Çocukta

akıl olur mu? Herhalde İstanbul'u da böyle bir çocukluk anında almıştır. Onun için tarihi yeni baştan yazmak, bundan beşeri hadiselere yer vermek, bilhassa ecdadımız Hititlerin kanunlarını, eski Yunan ve Roma medeniyetlerini, Cumhuriyeti, 1961 hareketini etraflı olarak göstereceğiz. Bundan başka yeni bir kanunla orta öğretimi mecburi kılarak bale ve estetik dans dersleri koyacağız. Yeni okullar yaparak devleti masrafa sokmamak için şehirlerdeki bütün hamamları okul haline getireceğiz. Beşer ruhunu enginleştiren müzik, her vatandaşın faydalanacağı bir nimet haline gelsin diye bir müzik enstitüsü açacak ve bu enstitüyü akustik bakımdan çok elverişli olan Süleymaniye Camiinde kuracağız. Aziz Beşeri Şef'ten buradaki açılış dersini viyolonseli ile vermesini bilhassa rica ederim. En nihayet büyük mütehassıslarını buraya getirecek ve ilmin bütün gizli ve bilinmedik taraflarını açığa çıkaracağız. Bu yeni üniversiteye bir isim koyması Beşeri Şef-ten dilerken yüksek ve şerefli bir vazife yaptığıma inanıyorum."

Beşeri Şef yine ayağa kalktı. Sevindiği, heyecanlandığı zaman hep böyle yapardı. Falih Rıfkı Atayı kucakladı. O kadar duygulanmıştı ki, gözlerinden yaşlar akıyor, ara sıra hıçkırıyordu:

-"Var ol Falih'im, dedi, senin ileri düşünceli bir devrimci olduğunu biliyordum. Ne kadar yüksek ve şerefli bir adam olduğunu da dünya alem bilir. Beşeriyeti şenlendirecek olan bu yeni üniversitenin "Şengül Üni-versitesi" olsun. Seni bu üniversiteye fahri rektör ve beşeri ahlak Ordinaryüs Profesörü tayin ediyorum. Öteki Profesörleri sen seç!"

Falih Rıfkı Atay zaten hazırlıklıydı. Cebinden bir kâğıt çıkararak Şengül üniversitesinin profesörlerini saymaya başladı:

-"Profesör Behçet Kemal Çaplar edebiyat, folklor, şiir, tekerleme ve kömür mühendisliği kürsülerini dolduracak; bilhassa mevlût nevileri üzerinde serbest konferanslar verilecektir. Zonguldak Maden Okulunda ilk, Londra caddelerinde orta, Millet Meclisi koridorlarında da yüksek tahsilini yapmış işsiz bir profesördür. Her ay bir cilt şiir yazmaktadır. Profesör Hamit Ongunsu tarih derslerini okutacaktır. Bilhassa Girit tarihiyle Türk-Bizans işbirliği konuları üzerinde duracaktır. İstanbul Üniversitesinde yapılan törende yalnız onun konferansı Patrik Athenagoras Hazretlerinin hoşuna gitmişti. Pek değerli ve kitapsız bir ilim adamımızdır. Profesör Nihat Erim, devletler hukuku, hürriyet hukuku ve şal hukuku kürsülerini dolduracaktır. En demokrat ruhlu profesörlerimizdendir. Tek parti ile ideal demokrasi nasıl kurulur? Adlı bir eserle Kişmir Şalları ve Amerika'daki hürriyet heykeli adlı doktora tezinin müellifidir. Profesör Nadir Nadi, idare kürsüsünü dolduracaktır. Kendisi bu dersin bilhassa maslahat idaresi kısmında mütehassıstır. Profesör Metropolit Yakavos, İslam dini, fıkıh, tefsir ve hadis okutacak; böylelikle bizde şimdiye kadar ihmal edilmiş ve softalar elinde kalmış olan ilahiyat bilgisine yeni bir yön verecektir. Kendisi "Nurlu Ufuklar" adlı ölmez eserinde İsa'nın hem Allah, hem de Allahın oğlu olduğunu çürütülmez delillerle ispat etmiştir. Profesör Hamdullah Suphi, estetik, hitabet, Bursa çinileri, Rum ve Ermeni hukuku, Yahudi hukuku okutacak ve Patrikhanenin üniversite mümessilliğini yapacaktır. Athenagoras Hazretlerinin dostu ve akrabasıdır. Irkçılara karşı "çorba millet" teorisini müdafaa etmiştir. Profesör Moiz Tekinalp, ekonomik milliyetçilik kürsüsünde ilim tarihimize yeni ufuklar açacaktır. Kendisi her ne kadar Turan adlı bir kitabın müellifi ise de bunun bir mürettip yanlışı olduğunu, kitabın adı Tevrat olacakken eski harflerdeki karışıklık sebebiyle sondaki "te" harfinin bir noktasının düştüğünü, böylece "nun" haline geldiğini ve Turan okunduğunu ispat etmiştir. Profesör Halid Edip, Amerikan edebiyatı ve çocuklukta, gençlikte, olgunlukta, yaşlılıkta kaknemlikte kadın

seksolojisi kürsülerini emsalsiz bir liyakatla dolduracak ve hepsi de kendi tecrübelerine dayanan eserlerini külliyathalinde neşredecektir.

Beşeri Şef memnundu:

-"Falih'im! Bütün tekliflerini kabul ediyorum" dedi.

Fakat bu sırada Dışişleri Bakanı Aliye Itır'ın heyecanla söz istediği görüldü:

-"Aziz Şefim! Bütün fikirlerinizde yüzde yüz bin isabet olduğu muhakkaktır. Yalnız Bakanlığıma ait bir husus için söz söylememe müsaadenizi rica ediyorum. Beşeristan kelimesinin sonundaki "istan" takısının Farsçadır diye kabul etmediğimizi İranlılar duyarlarsa bize gücenmezler mi? Acaba bundan dolayı birtakım siyasi ihtilatlar olup dış emniyetimiz tehlikeye düşmez mi?"

Beşeri Şef'in "evet" diye bağırdığı işitildi ve herkes sessizce birbirine baktı. Dış emniyet meselesinde çok hassas ve titiz olan şef heyecanla konuşuyordu:

-"Büyük komşumuz İran'la hiç yoktan bir harp çıkarmaya asla taraftar değilim. Prensibimiz yurtta barış, cihanda barış, kâinatta barış, zamanda barış, mekânda barıştır. Zaten devletimizin adının sonuna Türkçe takı getirmeyi düşünmek belki ırkçılık ve faşizm ile ilgili de görülebilir. Fakat mademki İranlılarla aramızın açılacağı bahis konusu oluyor, bütün ihtiyaç tedbirlerini alarak müdafaa planlarımızı hazırlamaya mecburuz. İlkönce ordumuzun kuvvetini öğrenelim. Milli Savunma Bakanı!..."

Milli Savunma Bakanı Kazım Özalp ayağa kalktı:

- "Emredin aziz şefim!"

- "Ordumuz ne durumda?"

- "Efendim, ordumuz fevkalade kuvvetlidir. Subay kadromuz; 75 orgeneral, 114 korgeneral, 226 tümgeneral, 562 tuğgeneral, 1401 albay, 1327 yarbay, 1069 binbaşı, 873 yüzbaşı ve 599 üsteğmen ve teğmenden mürekkeptir. Kumandayı kuvvetlendirmek için üst rütbeli subaylardan daha çok bulunduruyoruz. Büyük savaşa girersek böyle zaferler kazanmak için generallerimizi bölük komutanı olarak kullanacağız. Erat kadromuz 1.000.000 kişidir. Yedek subaylarımız yarım milyonu biraz aşıyor. Savaş vukuunda subay kıtlığına uğramamak için, ilkokul mezunlarına yedek subaylık hakkı veren bir kanun hazırladık. Ordumuz moral ve personel bakımından da bir harikadır. Turan, Deniz, Kaya, Yıldırım, Yavuz, Attila, Cengiz, Mete gibi mürteci ve faşist isimler taşıyan subayları emekliye sevk ettik. Böylece kuvvetimiz iki misli artmış oldu. Ordumuzun konumuna gelince: Rus, İran, Irak, Suriye, Yunan ve Bulgar sınırlarında birer piyade taburumuz bulunuyor. Kalan bütün kuvvetimizi zırhlı tugaylarımız ve hava birliklerimizle beraber Ankara çevresinde bulunduruyoruz.

-"Neden böyle yapıyoruz?"

ATSIZLAR

-"Çünkü Rusya ve öteki devletler dostumuz olduğu için bize taarruz etmezler biz de sembolik olarak onlara karşı birer tabur bulundurmakla siyasi bir nezaket göstermiş oluruz. Fakat ırkçılar ve Turancılar 1944'te yaptıkları gibi yine bir hükümet darbesine kalkışırlarsa onları bir meydan muharebesinde imha etmek için böyle hazırlıklı bulunuyoruz..."

-"Aferin Özalp'im! Mükemmel yapmışsın. Şimdi zırhlı kuvvetlerimizle hava deniz ordularımız hakkında bizi biraz aydınlat."

-"Aziz Şefim! 1961 hareketinde iktidarı demokratlardan aldığımız zaman ordumuzun 6 tane zırhlı tugayı vardı. Biz bu kuvveti 24 zırhlı kolordu haline getirdik..."

-"Yaaa!... Bravo Kaptan Marko!.. Şey... Özalp'im diyecektim... Bu 24 kolorduda kaç tankımız var?"

-"Aziz Şefim! Fazla sayıda tank hareket serbestliğine engel olduğundan dolayı kasten tank sayısını azalttık. Her kolorduya 10 tank verdik. Gerçi tank sayısı azaldı ama idareleri o kadar kolaylaştı ki, sormayın gitsin! En değerli generallerimizden olan Birinci Zırhlı Kolordu Komutanı Korgeneral Mişon Küpdoldurur, bu hafif kuvvetle kaçmanın fevkalâde kolaylaştığını geçenlerde sevinç gözyaşları arasında anlattı."

-"Kaçmak mı? Kaçacak mıyız?

-"Hayır, söz gelişi öyle söyledi. Yani düşmanı aldatmak için planlı geri çekilmeler yok mu, işte onlardan birini yapacağız. Hani Birinci cihan Savaşında Rus dostlarımız Moskova'ya kadar kaçarak Almanları nasıl aldatmışlardı; hatta mahsus 4.000.000 askerlerini de esir olarak bırakmışlardı, işte bizde öyle yapacağız! Böylece düşmanlarımızı aldatarak onların başkentine gireceğiz. Bundan başka düşmanlarımızı aldatacak bir şey daha yaptık. Her tankın içine bir tuğgeneral, yardımcı olarak ta birer albay tayin etti. Tank şoförleri hep binbaşı, erat da yüzbaşı ve teğmenlerden mürekkep... Bu kadar profesyonel bir takım İngiltere'de bile yoktur. Ama rica ederim, sözümüz meclisten dışarı çıkmasın. Çünkü bunlar gayet mahrem askeri sırlardır. Düşmanlarımızın duymasını istemem. Başka orduların tanklarını erler ve küçük rütbeli subaylar idare ederken bizimkilerini yüksek rütbeli subaylar ve generaller idare edecek ve böylelikle düşmana ummadığı bir anda en büyük darbeyi indirecektir. Tankçılıktaki bu devrimden sonra topçulukta da bir devrim yaptık: ağır topçuyu kaldırarak onu daha insani hale getirdik. Bataryalar Demokratik Parti zamanında altışar topçu idi. Onlara üstün olduğumuzu göstermek için top sayısını on ikiye çıkardık ve Beşeri Şef topçuluktan yetişme olduğu için de, topçuluğu imtiyazlığı sınıf haline koyarak topçu subaylarının Harp Okulundan binbaşılıkla çıkmasını kanun haline getirdik. Hava ordumuz ise dünyanın birinci ordusudur. Çünkü başka devletlerin orduları hep tepkili uçaklardan mürekkep olduğu için 1000 kilometre hız havacıları sersemletiyor. Biz ise sersemliği önleyecek tedbirleri almakta gecikmedik. Meksika'dan ve Çin'den biraz kullanılmış uçak satın alarak bunları tamir ediyor ve temiz bir boyattıktan sonra orduya veriyoruz. Bunlar 300-400 kilometre yapıyorlar. Bu sayede havacılarımız sersemlemiyor. Sersemliğin ne olduğunu siz şefimiz çok iyi bilir: Bir defa motosiklete binmişlerdi. Vagotonileri tuttuğu için hemen durdular. Beşeri Şefin dayanamadığı hıza, başkaları mı dayanacak? Biz de bunu düşünerek tedbirlerimizi almış bulunuyoruz. Ordumuzun 120 uçağın-dan 119 tanesi 300-400 kilometre hızla her an vatan göklerini her türlü düşmana ve Suudi Arabistan'dan gelen çekirgelere karşı bekliyor. 600

kilometre yapan bir uçağımızı ise uçurmuyoruz. Onu saklıyoruz. Fakat bu devlet sırrıdır. Söyleyemem..."

Beşeri Şef sordu:

- "Peki, ya donanmamız?"

- "Aziz Şefim! Donanmayı lağv ettik."

- "Neden?"

- "Bizde iyi denizci yetişmiyor?"

- "Yetiştirmeye çalışalım!"

- "Çalışmak para etmez. Denize alışmalı."

Şef, Bakanlara baktı. Onlar da bir şey anlamamışlardı. Savunma Bakanı izah etti:

-"Efendim, beni deniz tutuyor da onun için donanmayı lağvettim. Zaten komşumuz Ruslarla dost olduğumuz için onlardan bir taarruz beklemiyoruz. Komşumuz İran henüz şahın evlenmesi meselesini halledemediği için donanma yapacak vakit bulamadı. Küçük komşumuz Irakla, miniminicik yaramaz sevimli komşumuz Suriye'nin donanmaları yoktur. Kibar komşumuz Bulgaristan'ın küçük bir donanması varsa da bu donanma Rusya'nın emrinde olduğundan bize zarar vermeyeceği muhakkaktır. Asil dostumuz Yunanistan'ın "donanması" ise bizim kendi donanmamız sayılabilir. Athenagoras Hazretleri, Yunan donanması varken ayrıca bir de Türk donanması bulundurmaya lüzum olmadığına dair bana çok müspet teminat verdi. Sınırdaşımız olmayan milletlere gelince: İtalyan'ın donanması..."

Savunma Bakanı sözünü tamamlayamadı. Beşeri Şef, Başbakana soruyordu:

- "Hasan Ali! Sen makarnayı sever misin?"

- "Sayenizde severim aziz şefim."

- "Ben de severim Hasan Ali... Ya sen?"

- "Aman aziz şefim! Siz sevdikten sonra benim sevmemek ne haddim?..."

Büyük meseleler iyi bir gelişme yolunda olduğu için Beşeri Şef memnundu:

-"O halde donanma meselesini de hallettik demektir. Şimdi asıl meseleye dönüyorum. Ordumuzun mükemmel olduğu anlaşılıyor. Fakat her ihtimale karşı, İran'ı gücendirmemek için devletimizin adının "Beşeristan" kalması şarttır. Kabul mü?"

Bakanlar Kurulu, devletin adının "Beşeristan" olmasına oy birliği ile karar verdi.

Söz sırası İçişleri Bakanı Karabet Öztürk'te idi:

-"Aziz Şefim! Yirmi Birinci Yüzyıla her bakımdan çok ileri, çok medeni ve çok beşeri bir çehre ile girmeliyiz. Bayrağımızın kan renginde olması yüksek beşeri ülkülerle bağdaşan bir şey değildir. Bunu tozpembesi veya kız nazı rengine sokmak ne kadar ileri olduğumuzu bütün cihana ispat edecektir. Bir de ben bir tek yıldızı yeter bulmuyorum. Amerika'nın 49 yıldızı olsun da bizim neden bir tane yıldızımız bulunsun? Onlardan daha talihli olduğumuzu belirtmek için bayrağımıza 149 tane parlak sarı yıldız konulmasını ve irtica alâmeti olan ayın da kaldırılmasını teklif ediyorum."

Beşeri Şef, bu teklifi de sevinçle karşıladı:

-"Parlak ve feyizli bir düşünce... Fakat bunu halka nasıl kabul ettireceğiz?"

Beşeri Eğitim Bakanı Falih Rıfkı Atay söz aldı:

-"Sayın Şefim! Bunun çaresi basit ve basit olduğu kadar da kesindir. Şöyle ki değerli arkadaşımız Ahmet Erim Yalman, bugünkü bayrağımızın güzelliği ve asaleti hakkında bir demeç verirse, millet o bayraktan derhal soğur. Milleti bir şeyden iğrendirmek için aziz arkadaşımın o şeyi övmesi birebir tedbirdir..."

Başbakan Yardımcısı Ahmet Erim Yalman, bu sözler üzerine küplere bindi. Şefe saygıyı unutarak masaya yumruğunu indirdi. Fakat eli acıdığı için yerinden hoplaması bir oldu ve bağırdı:

-"Sen kendine bak, komünist, dinsiz!...

Beşeri Eğitim Bakanının tepkisi de yaman oldu:

- "Yıkıl oradan, mandacı!...

Beşeri Şef ayağa kalktı. O kalkınca da ortalık bir anda sütliman oldu. Cumhurbaşkanı hala elinin acısıyla kıvranan Ahmet Emin Yalmana dönmüştü:

- "Yalmanım!.. Bak, bana hiç haber vermemiştin... Ne zamandan beri mandacılık yapıyorsun? Mandıra mı işletiyorsun? Manda sütünün peyniri iyi olur diyorlar. Ne dersin Pavlaki?"

Sağlık Bakanı Doktor Pavlaki Özoğuzer, çatallanmak üzere olan meseleyi tatlıya bağladı. Doktor olduğu için, ömrü uzatan "Z" vitaminlerinin bazan ani ve geçici hafıza kayıpları yaptığını biliyor, fakat bunu kimseye söylemiyordu. Beşeri Şefe cevap verdi:

- "Evet aziz şefim! Ahmet Erim Yalman arkadaşımız mandıra işletiyor. Zaten kazançlı bulduğu takdirde işletmeyeceği müessese yoktur. İki bin yıldan beri karışmamış safkan bir Yahudi ailesine mensup olduğu için kendisinde ticari kabiliyet son derece gelişmiştir. Şimdi kendisi manda sütünden, görülmedik derecede güzel peynir yapmak için teşebbüse geçmiş bulunuyor. Mandırasında Çıfıt

kanını... Şey... Peynir kazanı diyecektim, evet peynir kazanını kaynatmıştır, iş yalnız maya bulmaya kalmıştır. Onu da buldu mu mesele tamamdır..."

Beşeri Şef bu yeni peynirle ilgilenmişti:

- "Yalmanın! Peyniri de edince satış inhisarını bizim biradere verirsin tabii... Çok uğurlu eli vardır. Neyi tutsa altın oluyor... Şimdi gelelim bayrak meselesine... Arkadaşlarıma yeni bayrağımızın rengi hakkındaki düşüncelerini soracağım. Hasan Ali! Hangi renk olsun?"

- "Erguvani olsun aziz şefim!"

- "Falih'im! Sana göre ne renk olsun?"

- "Renksiz olsun aziz şefim!"

Beşeri Şef bir kahkaha attı. Gözlerinden yaş gelecek kadar gülüyordu:

- "İlahi Falih'im, dedi; bayrağı da kendine mi benzetmek istiyorsun?"

Sonra fazla gülmekten doğan enerji kaybını gidermek için bir "Z" vitamini daha yutarak sorularına devam etti:

- "Beşeri Birader Rıza İnönü! Sen ne dersin?"

- "Vallahi İsmet, bana kalırsa altın sarısı renginde olmalıdır."

- "Kazım Özalp! Fikrin?"

- "Aziz Şefim! Şöyle yeşilimsi bir renk olmalı. Mesela pırasa rengi gibi."

- "Sen ne dersin Kasım Gülek?"

- "Aziz Şefim! Bana göre renk ikinci planda kalır. Bayrakta bir çarık resmi bulunmalıdır."

- "Bayan Itır, ya sen?"

- "Aziz Şefim! Bence renklerin en güzeli eflatundur."

Beşeri Şefin yüzünde neşeli bir değişiklik oldu:

- "Seni gidi eflatuni çapkın seni... Nasıl da renk seçmesini bilirsin..."

Sonra birdenbire ayağa kalktı ve Dışişleri Bakanı Aliye Itır'a bakarak irticalen şu beyti okudu:

Yerim seni, Itır,

Kıtır kıtır!

Beşeri Eğitim Bakanı Falih Rıfkı'nın derhal not tuttuğu görüldü ve Şef tevazu ile sordu:

- "Nasıl? Edebiyat bakımından bir şeye benzedi mi?"

- "Fevkalâde oldu aziz şefim. Kafiyeleri bir harika..."

- "Ya vezni"

Beşeri Şef'in bilmediği şey yoktu. Bir şiirde vezin bulunması gerektiğini bile biliyordu. Falih Rıfkı, duyduğu bu hayranlık arasında, belki birkaç kere okudu. Veznini bulmaya çalışıyordu. Bir yandan da, büyük bir edebiyat tarihçisi olan Başbakan Hasan Ali Yücel, bir kâğıda nokta, hat çizerek veznini bulmağa çalışıyordu. Üstün faziletli bir adam olmasına rağmen başbakanlığa getirilmediği için Hasan Ali'yi kıskanan Falih Rıfkı, beytin veznini daha önce bularak üstünlüğünü ispata çalışıyordu. Buldu da...

-"Aziz Şefim! Bu, aruzun failatün failatün failün vezniyle yazılmıştır."

Hasan Ali hemen itiraz etti:

-"Hayır müstefilatün feulün vezniyle..."

Beşeri Şef gülümsedi:

- "Bu, her ölçüye sığar. Aynı zamanda hiçbir ölçüye sığmaz. Siyasi bir şefin vazifesi şekillere ve kalıplara bağlanmamaktadır. Kesin olmak siyasi ihtiyata uymaz. Şimdi neticeye bağlayalım: Arkadaşlarım ayrı ayrı renkler üzerinde durdular. O halde ben de yeni bayrağımızda bütün renklerin birden bulunmasını teklif ediyorum. Ne dersiniz?"

"Kabul" sesleri ve alkışlar arasında Ahmet Emin Yalman'ın mırıldandığı işitildi.

- "Tam bir Beşeri Şef!"

Konuşmaların uzaması Beşeri Şefin canını sıkmaya başlamıştı. Halbuki sıkılmaya asla gelemezdi. Kendisinde şeker vardı. Biraz üzülünce şekeri artıyor, iyi görmemeye başlıyordu. Bakanlara son sözlerini söyledi:

- "Sayın arkadaşlarım! Yirmi Birinci Yüzyıla bir şey kalmadı. Burada tam bir milli yani beşeri birlik halinde verdiğimiz kararlara göre devletimizin adı Beşeristan olarak değiştirilmiş, bayrağımız iğrenç kan rengi müstesna olmak üzere, bütün renkleri kaynaştıran müstesna bir sembol haline getirilmiştir, Büyük Şengül Üniversitesinin kurulması karar altına alınmış ve daha nice nice feyizli devrimler hazırlanmıştır. İçeride ve dışarıda emniyetimiz tamdır. Birinci cihan Savaşından beri harp halinde bulunduğumuz San Marino Cumhuriyeti ile tam bir eşitlik içinde barış yapılması için gerekli tedbirleri almış bulunuyoruz. Şimdi ordumuzun birliğini teftiş ettikten sonra Çankaya'da akşam yemeğini yiyecek, sonra radyo evine giderek saat tam 24'te yeni yüzyılın açılış demecini vereceğim. Tabii bütün

Bakan arkadaşlarım ile Cumhuriyet Halk Partisinin ileri gelenleri ve zarif eşleri, bir de edebi manevi desteğimiz Athenagoras Hazretleri ziyafete davetlidir. Kendileri için bizim masamızdan mümkün kadar uzakta ayrı bir masa kurulacak ve ziyafet boyunca da yirmi kadar hademe havaya tulumbalarla gülsuyu serpecektir. Çünkü Athenagoras Hazretleri 19'uncu asırda dünyaya şeref verdikleri sırada vaftiz edildikten sonra, bu mübarek su, mukaddes vücutlarından gitmesin diye bir daha yıkanmamışlardır... Şimdi Beşeri Savunma Bakanı arkadaşım, hangi birliği teftiş edeceğinizi bilirsiniz!"

Beşeri Savunma Bakanı Kazım Özalp ayağa kalktı:

- "Aziz Şefim! Muhafız Tümeni teftişe hazır. Sizi bekliyor!"

Kalktılar... Arabalarla tümenin bulunduğu alana gittiler. Tümen Komutanı Tümgeneral Salamon Toledo kendilerini karşıladı ve Beşeri Şef'in elini öptü.

- "Nasılsın Salamonum!"

- "Sağ olun, şefim!"

- "Ne dedin?"

- "Sağ olun, şefim!"

İsmet İnönü'nün yüzünde bir değişiklik olduğunu herkes görmüş, fakat kimse sebebini anlamamıştı.

-"Salamonum! Alay komutanlarını bize tanıt bakalım!"

Üç alay komutanı kılıç çekmiş olarak esas duruşta bekliyorlardı. Takdim başladı:

- "Aziz Şefim! Birinci alay Komutanı Albay Haralambos Çağanoz."

Beşeri Şef, albayın elini sıkarak iltifat etti:

- "Nasılsın Haralambosum?"

- "Sağ olun aziz şefim!"

- "Ne dedin?"

- "Sağ olun aziz şefim!"

Beşeri Şefin yüzü yine değişti. Hatta öfke belirtileri görüldü. Tümen komutanı takdimde devam ediyordu:

- "İkinci alay Komutanı Bro Haso Tello!"

ATSIZCILAR

Şef nedense İkinci Alay Komutanına daha çok iltifat etti. İki yanağını öperek sordu:

- "Nasılsın Hasom? Hayatından, rütbenden memnun musun?"

- "Sağ olun aziz şefim!"

- "Ne dedin?"

- "Sağ olun aziz şefim!"

Bu sefer şef kıpkırmızı oldu. Bütün yanındakiler endişeli gözlerle bir-birlerine baktılar. Ne olduğunu hala anlayan yoktu. Beşeri Şefe bir şey olmasından korkuyorlardı. Takdim sırası üçüncü alay komutanına gelmişti:

- "Üçüncü Alay Komutanı Yarbay Hüsnü Üzmez!"

Beşeri Şef daha yarbaya elini uzatmadan birisinin "imdat" diye bağırdıktan sonra düştüğü görüldü: Başbakan Yardımcısı Ahmet Emin Yalman, "Üzmez" adını işitir işitmez fenalık geçirerek bayılmıştı.

Bir Bakanın bayılması ister istemez ortalığı biraz karıştırdı. Beşeri Şef ise, sebep ne olursa olsun, Bakanlarından birinin bayılmasına kayırsız kalamazdı. Bunun müsebbibi olan Yarbay Hüsnü Üzmezin elini sıkmadan Birinci Bölüğe doğru ilerledi. Şef yaklaşırken sert bir kumanda işitildi:

- "Dikkat! Sağa bak!"

Fakat teftiş yapılamadı. Şef yüzü kızarmış olduğu halde tepinerek bağırıyordu:

- "Bu ne kepazelik böyle! Hangi memlekette, hangi asırda yaşıyoruz? Bu kadar devrim yaptıktan sonra hala irtica mı? Deminden beri "sağ ol", "sağ ol" dediğiniz yetmiyormuş gibi şimdi bir de "sağ bak" mı çıktı?

Tümgeneral Salamon Toledo, onu yatıştırmaya uğraşıyordu:

- "Aziz Şefim! Siz sağdan geldiğiniz için öyle komut verildi."

- "Ben sağ falan tanımam! Bundan sonra sağ olun ve sağa bak tanımam! Sağ gibi irticai hatırlatan bir kelime Beşeristanda yaşayamaz. Anladınız mı?"

- "Anladık aziz şefimiz!"

- "Beşeri Eğitim Bakanı Falih Rıfkı Atay! Sana hitap ediyorum! Bütün sözlüklerden, kitaplardan, dilden sağ kelimesi çıkacak! Anladın mı?"

Falih Rıfkı tir tir titriyordu. Başbakan olmadım diye için için yanarken Beşeri Eğitim Bakanlığından da olmak tehlikesi vardı. Kekeleyerek cevap verdi:

- "Emredersiniz aziz şefim! Fakat o melun gardist kelime yerine hangi kelimeyi kullanalım?"

- "Bravo! Meselenin tam üstüne bastın! Bundan sonra sağ yerine "anti sol" denecek. Beşeri Savunma Bakanı! Sen de Genelkurmay Baş-kanlığı kanalı ile bütün birliklere bir genelge yaz! Sağ yerine anti sol..."

- "Emredersiniz aziz şefim!"

- "Bir de subayların askere kabaca muamele etmelerine müsaade edemem! Sola bak, anti sola bak ne demek? Emir zamanı geçti. Şimdi demokrasi çağıdır. Bundan sonra hazır ol, sola bak, bölük dur şeklinde kumanda yok. Lütfen hazır olur musunuz, lütfen sola bakar mısınız, sayın bölük lütfen durur musunuz şeklinde komut verilecek. Anladınız mı?

- "Anlaşıldı aziz şefim."

Teftiş büyük bir ciddiyetle sona erdikten sonra Beşeri Şef, Bakanlar ve öteki davetliler Çankaya'da ziyafet sofrasında toplandılar. Hafif ve çok lezzetli içkiler içiliyordu. Fakat "Z" vitaminini alanlara her türlü alkol fazla tesir ettiğinden daha ilk yudumlarda neşeler taşmış ve kahkahalar başlamıştı. Buna rağmen Beşeri Şef konuşurken hepsi saygıyla dinliyordu.

Yirmi Birinci asır başlamıştı. Beşeristan vatandaşları eğleniyor, içiyor, hayatın zevkini çıkarıyordu. Beşeri Şefin on dakika süren yeni yüzyıl demeci tele alınmıştı. Her saat başında radyoda tekrarlanıyor ve vatandaşlar her seferinde bu demeçten yeni manalar ve hikmetler çıkarıyorlardı.

Büyük Millet Meclisinin adı Büyük Beşer Meclisi olmuş ve gece yarısından sonra yaptığı yarım saatlik toplantıda yeni devrim kanunlarının ittifakla kabul etmişti. Bayraktan ay kalkmış, yıldızlar 149'a çıkarılmış, kan renginden başka bütün renkler serpiştirilmişti. Beşeristan'da büyük bir hürriyetin hüküm sürdüğünü göstermek için de renklerin sırası ile her vatandaşın kendi arzusuna bırakılmıştı. Halkın iradesinin Mecliste daha kuvvetli temsili için her 10.000 nüfus başına bir milletvekili çıkarmak esası kabul olunmuş ve nüfus 40 milyon olduğu için Büyük Beşer Meclisinin 4.000 kişiden kurulması zaruri bir netice olmuştu. Fakat iktisadi prensipler göz önünde tutularak her dört yılda bir seçim masrafı ile bütçeyi sarsmamak için seçimlerin on yılda bir yapılması hakkında anayasaya bir madde konmuştu. Yürürlükte olan kanunlar yirmi bini aştığından, Beşeristan'ın bir kanun memleketi olduğu gerçeği, en geri ve mürteci kafalara bile yerleşmişti.

Bu büyük ve umumi eğlence arasında yalnız Sağlık Bakanı Doktor Pavlaki Özoğuzer, odasına çekilmiş, kapısını kilitlemiş, derin derin düşünüyor ve önünde tıp dergilerine bakarak birtakım notlar alıyordu. Durum kötü idi: Amerika'dan gelen son tıp risaleleri "Z" vitamininin mahzurları ile dolu idi. Bu vitaminin az miktarda ve küçük yaştan alınması halinde normal olarak ömrü uzattığı, ileri yaşlardan sonra alınan "Z" vitamininin ise ömrü anormal şekilde uzatmakla birlikte hafıza kaybı yaptığı tecrübelere dayanılarak, ispat olunuyordu. İşin daha kötüsü, geçkin yaştan sonra başlanan "Z" vitamini, üstelik çok sayıda alındığı takdirde yalnız geçici hafıza kayıpları yapmakla kalmıyor, insanı çocuklaştırıyor, çocuklaşma halleri uzun sürüyor ve bu süre içinde şuur altındaki bütün istekleri açığa çıkarıyordu. 120 yaşlarında bir Amerikan milyarderi böyle bir anda Amerika'nın 20 yaşındaki bütün

kızları ile evlenmeye kalkmış, bu isteğini ilan şeklinde gazetelere vermiş, gazeteler havadis vermekten ibaret olan vazifelerini yapmışlar, iş kongreye aksederek memlekette büyük bir skandal olmuştu.

Beşeristan'ın ileri gelenleri "Z" vitaminini görülmemiş bir bollukla kullanıyorlardı. Beşeristan bu ileri gelenlerle ayakta durduğu için, devlet bütçesinin yarısı bu "Z" vitaminlerine gidiyordu.

Sağlık Bakanı, kaygılarını bir rapor halinde kâğıda dökmek isterken telefon çaldı ve Doktor Pavlaki, Başbakan Hasan Ali Zaro Yücel'in sesini tanıdı. Başbakan şunları söyledi:

- "Aziz Beşeri Şefimiz, insanlığı birbirine kaynaştırmak bakımından eşsiz bir hamlenin eşiğinde bulunuyorlar. Kendisi bütün beşeriyetin şefi, özü, özeti ve adeta bu kâinatın sebebi ve hikmeti olduklarından, kanında beşeriyetin her ırkın kanından bulunmasını sağlamak için sizi memur ettiler. Gereken tedbirleri almak üzere derhal gelin!"

Doktor Pavlaki'nin Amerikan tıp dergilerinde okuduğu marazi belirtiler başlıyordu. Fakat çare yoktu. Başa gelen çekilecekti. Zaten Beşeri Şefin yüksek arzusu ortaya atılır atılmaz bütün elçiliklere radyo ile emir verilerek kan istenmiş ve her taraftan yollanan kanlar tepkili uçaklarla Ankara'ya gelmeye başlamıştı.

2000yılının 1 Ocak günü, akşama doğru bütün ülkelerden Çankaya köşkünün laboratuvarında toplanmış ve Sağlık Bakanı Doktor Pavlaki ile Sağlık Şûrasının ileri gelen üyeleri Beşeri Şefe iğne yapmak üzere hazırlanmışlardı.

Beşeri Şef, bu tarihi anın televizyonla cihana yayılmasını emrettiği gibi gelecek nesilleri de bu şereften mahrum etmemek için film çekilmesi hakkında direktifler vermişti. Bakanlar Kurulu da törendi idiler.

Her kandan bir milimetre küp verilecekti. Başbakan Yardımcısı Ahmet Erim Yalman atıldı:

- "Tabii ilkönce asil İsrail kanının verilmesini arzu buyurursunuz aziz şefim."

- "Hayır, hayır! Evvela dost Moskof kanının şırıngasını isterim. Aziz dostum Stalin'e sempatim devamdadır. Bu dost kan, damarlarıma girerken Beşeri Eğitim Bakanı Falih Rıfkı Atayın dost Stalin'le benim hakkımda yazdığı cümleler okunsun! Aynı zamanda Stalin'e bir dostluk mesajı gönderilsin. Bu mesajı Başbakanım Hasan Ali Zaro yücel kaleme alsın."

Sağlık Bakanı, Beşeri Şefe ilk iğneyi yaparken Falih Rıfkı Atay hazin bir sesle ve ağlayarak 16.01.1994 tarihli Ulustaki makalesinden şu ölmez satırları okuyordu:

- "Lenin ve Atatürk ölmüşlerse de, onların eserlerini ancak yürüten, ilerleten ve yükselten iki şef, İnönü ve Stalin başımızdadırlar.

İğne büyük bir başarı ile yapılırken yan salondaki cumhurbaşkanlığı bandosu bir cemile olsun diye Sovyet marşını çalıyor ve Patrik Athenagoras da haç çıkararak Beşeri Şefi takdis ediyordu.

Sonra sırasıyla Yunan, İsrail, İngiliz, Amerikan, Fransız, Ermeni, Çin, Arap, Bulgar, Sırp, Romen, Çingene, Hotanto, Pigme kanları ve diğer birçok kanlar verildi. Beşeri Şef büyük bir medeni cesaretle, güzel nükteler yaparak bu kanları kendi kanına karıştırıyordu. Masanın üzerinde beş altı tüp daha kalmıştı. Sağlık Bakanı Doktor Pavlaki Özoğuzer bunlardan en baştakini alarak, bilinen ustalığı ile Beşeri Şefe zerk edince Şefte bir keyif, bir genişleme oldu:

- "Kuzum Pavlaki, bu hangi kandı?"

- "Kürt kanı, aziz şefim!"

- "Ya, öyle mi? Kırmançi zoni? Bu kan pek hoşuma gitti. Gücümü ve neşemi arttırdı. Bundan bir tane daha yapar mısın ?"

- "Aziz Şefim! Bu kandan bu kadar hoşlanacağınız hiç aklımıza gelmediği için ikinci bir tüp hazırlamamıştık. Bununla beraber onun benzeri olan Zaza kanı var. Emir buyurursanız şimdi onu zerk edelim..."

Şefim emir ve isteği ile Zaza kanı da yapıldı. Beşeri Şefin sevincine son yoktu. Dans etmek istiyor, içinden yalnız "vara lo" kelimeleri anlaşılan bir şarkı söylüyordu.

Heyecanlı sevinci biraz durulunca son kalan tüplere bakarak sordu:

- "Kuzum Pavlaki! Bu kalan tüplerde hangi kanlar var?"

- "Aziz şefim! Bunlar Özbek, Kırgız, Türkmen, Kazak, Başkurt ve Tatar kanlarıdır."

Bu cevap, Beşeri Şefi çıldırttı:

- "Ne!...Bu mendebur vahşi kanlarını hangi cüretle benim asil kanıma karıştırmak istiyorsunuz? Bunlar Turan kanları değil mi? Beşeristanın bu barbarlarla ne ilişiği var? Çabuk, kanları yok edin!...."

- "Emredersiniz efendim!"

Doktor Pavlaki korkudan titreyerek tüpleri aldı. Hızlı adımlarla kapıya doğru yürüyordu.

Şef bağırdı:

- "Nereye gidiyorsunuz ?"

- "Bunları imha etmeye aziz şefim."

- "Nasıl imha edeceksin?"

Pavlaki şaşırdı ve kekeleyerek cevap verdi:

- "Derin bir çukura atıp üstünü kireç ve toprakla örteceğim!"

- "Olmaz !.... Ben o vahşi kanı bilirim. Onu on metrelik toprağa da gömsen yine oradan da çıkarak ordular yaratır ve dünyayı kana boğar. Bu tüpleri derhal uçakla Atlas Denizine attırınız!.."

- "Emredersiniz aziz şefim!"

Bütün ırkların kanı Beşeri Şefin damarlarına şırınga edildikten sonra, o,cidden, her ırkın dehasını kendinde toplayan hakiki bir Beşeri Şef oldu. Yunan zekâsının yanında Fransız nükteciliği ile İtalyan müzik dehası; İspanyol ateşiyle birlikte İngiliz soğukkanlılığı, Çinli sabrı ile Amerikan tez canlılığı, Ermeni çalışkanlığı ile Yahudi ticaret kabiliyeti, Alman felsefeciliği ile Rus mistisizmi, Arap asaleti ile Kürt temizliği, sözün kısası her şey, her meziyet onda birleşti. Artık bilginleri, müzikçileri, filozofları, şairleri, fikir adamlarını toplayarak onlarla beşeriyetin ıstırapları üzerinde konuşmak başlıca işi gücü olmuştu. Som altından bir plak üzerine "zavallı mustarip beşeriyet" kelimelerini kazdırarak çalışma odasına asmıştı. Bu üç kelimeye bakarak zaman zaman ağladığı oluyordu.

Bir gün inekçilikte çok ileri giden Danimarkalıların hangi usullerle bu kadar ilerlediklerini anlamak için tarihlerini öğrenmek lüzumunu duydu. Bilginlere tercümeler yaptırarak mükemmel bir Danimarka tarihi vücuda getirdi. Fakat bu kitap Beşeri Şefin zekâsından yeni yeni kıvılcımlar parlamasına sebep oldu. Çünkü Danimarka krallarından birçoğunun adı Frederik, diğer birçoğunun da Hristiyan olduğundan, kıdem sırasıyla kırallara verilen birinci, ikinci, üçüncü sıfatlarının onları pekâlâ birbirinden ayırmaya yeter olduğunu görerek:

- "O halde bu bir alay manasız isme ne lüzum var. Herkesin bir numarası olsa insanları birbirine karıştırmadan ayırt etmek daha kolay ve pratik olmaz mı?" diye düşündü.

Ani bir kararla yerinden fırlayarak kabineyi derhal toplantıya çağırdı. Beşeri Şefin ortaya attığı parlak fikrin ağırlığı bir müddet gözleri kamaştırıp kafalarda tesirini gösterdiği için ilkönce kimse sesini çıkaramadı. Fakat biraz sonra Bakanlar kendilerine geldiklerinden, çeneleri açılmaya, zekâları işlemeye başladı:

Söz alan Başbakan Hasan Ali Yücel şöyle dedi:

- "Sayın Şefim! Buyurduğunuz hakikat insanlığı karışıklıklardan, kargaşalıklardan kurtaracaktır. Mesela meşhur mürteci softa Gazali'nin adı Mehmed'dir. İstanbul'u istila eden padişahın adı da Mehmed'dir. Partimize karşı büyük küfranda bulunan Köprülü Fuad'ın göbek adı da Mehmed'dir. Hatta onun hayali dedesinin adı da Mehmed'dir. Benim mektep arkadaşlarımdan ise tam üç tane Mehmed var. Meclis bahçesinin bahçıvanı Mehmed'i de bunlara ekleyince, kargaşalık son haddine erer. Şimdi Mehmed deyince hangisini kastettiğimiz nasıl anlaşılacak? Hangisini kastettiğimizi anlatmak için, ya uzun bir cümle içinde kullanmaya veya açıklamaya mecburuz. Halbuki numarasını söylediğimiz zaman hiçbir iltibasa yer kalmadan dilediğimiz kimse anlaşılacaktır. Demek ki insanları numaralandırmak usulü olağanüstü, eşsiz bir icattır."

Başbakan Yardımcısı Ahmet Emin Yalaman şunları ilave etti:

- "Evet aziz şefim. Bu usul ekonomik olduğu için de tavsiyeye değer. Yalnız sayılar büyüdükçe işler zorlaşmasın diye her asır için numaraların birden başlayarak sıralanmasını, asırlar içinde ayrı bir numara belirtilmesi yerinde buluyorum. Mesela Birinci yüzyılda doğmuş olan 12 numaralı şahıs için 1/12 denir. Böylelikle, ikinci yüzyılda doğmuş olan 12 numaralıdan ayrılmış olur. Asırlarda soyadı yerine geçer."

Beşeri Eğitim Bakanı Falih Rıfkı Atay ise şu mütalaada bulundu:

- "Biz zaten okullarda öğrencilere birer numara takarak bu usulü öteden beri tatbik etmekteyiz. Bundan sonra dünyayı bir okul haline koyarak o okulun öğrencileri olan insanlara numara vermek çok yerinde bir iş olur. Çocuklarımız da hafızalarını, bir takım boş ve manasız isimler belleyerek yormaktan kurtulur. Arkadaşlarımın düşüncelerine ekleyeceğim teklif şudur: Her meslek için bir harf kabul ederek numaralardan sonra o harfi söylerlerse şahsın mesleği de belirtilmiş olur ki, bundan daha büyük kolaylık beşer tarihinde ne görülmüş, ne de işitilmiştir. Mesela D3/16.748 veya M12/153.972 gibi. Ne güzel değil mi?"

Beşeri Şef, insanlara kolay ve rahat bir hayat yaşatmak gayesini güttüğünden, numaraların akılda kalmasını zorlaştıracak bu teklifi kabul etmedi. O kabul etmeyince de bütün Bakanlar bu haklı ve insani fikre katılarak onu desteklediler.

Nihayet iş, kimlere hangi numaraların verileceği meselesine geldi. Bu sırada Falih Rıfkı'nın sarardığı, şaşkın şaşkın sağa sola baktığı görüldü. Bir şey söylemek istediği, fakat girizgâh aradığı belliydi. Büyük bir gayretle söz istedi:

- "Sayın ve aziz şefim" diye söze başladı. "Lenin öldü, Troçki öldü, Stalin öldü, fakat siz başımızdasınız. Bu, Beşeristan için talihin büyük lûtfu, tarihin parlak tecellisidir. Yeni bir devrimin tomruklarını yani tomurcuklarını hazırladığınız bu dakikada bazı maruzatımı lütfen dinlemenizi istirham ederim. İnsanlara numara koymak gibi dahiyane bir icadın bazı mürteciler, yobazlar ve gardistler elinde suiistimal olunmaması için insanlık tarihinde değeri olamayanlara numara verilmemesini böylece onların sınıf döndürülerek beşeriyet kadrosundan çıkarılmasını teklif ediyorum. Mesela Atillâ ve Cengiz gibi vahşilerin insanlar arasında ne işi var? En iyisi onları almayarak unutturmak ve beşeriyete huzur ve rahat getirmektir..."

Başbakan Hasan Ali Yücel söz aldı:

- "Fakat düşünülecek bir nokta var. Bir sayıların birincisidir ama yine de bir sayıdır. Beşeri Şefi herkes gibi bir yası ile anmak yeter bir saygı değil gibi gözüküyor. Bunun çaresini bulmalıyız."

Falih Rıfkı kendine gelmişti. Şu pozitif düşünceyi ileri sürdü:

- "Beşeri Şefe numara vermek doğru olmaz. Beşeri Şef herhangi fert değildir ki, numara alsın. Beşeri Şef numarasızdır."

Beşeri Savunma Bakanı Kazım Özalp:

- "O halde Beşeri Şef Numarasız olsun" teklifinde bulundu ve bu teklif beşeri birlik ve beraberlikle kabul olunduktan sonra başkalarına numara vermesi kendisinden rica olundu.

Şef, tarihi bir vazife daha yapıyordu. Artık bundan sonraki bütün nesiller, insanları, Beşeri Şefin vereceği numaralarla bilip tanınacaklardı. Onun için çok dikkatli ve tetik bulunmak, haksızlık yapmamak lâzımdır. Başbakana dönerek:

- "Hasan Ali Yücel! Senin için "1" sayısını düşünüyorum. Ne dersin?" dedi

Başbakan ayağa kalkarak büyük bir reverans yaptıktan sonra:

- "Aman aziz şefim" dedi. "Bu ne iltifat böyle? Ben nasıl "1" olabilirim?

- "Ya kaç olabilirsin?"

- "Bütün dünyaca kabul olunmuş bir gerçektir ki, bendeniz olsam "0" olabilirim.

- "Bravo! Senin numaran "0" olsun!"

Başbakan Yardımcısı Ahmet Erim Yalman'ın kıskançlık damarları yine kabarmıştı:

- "Ya benim numaram aziz Şefim?"

Sıfırdan sonra belki kendisine "bir" verilir diye düşünmüştü. Fakat anlaşılmaz, ahgi hikmet-i hükümet ise, Şef şu iltifatta bulundu:

- "Senin numaran "yarım" olsun. Zaten yarım tertip bir şahsiyetsin!"

Sonra Beşeri Eğitim Bakanına dönerek fısıldadı:

- "Falih!... Sen de 100 numarasın!"

Beşeri Şef birdenbire, büyük bir kâğıdı Başbakana uzatarak: "Yaz" emrini verdi. Şimdi eşsiz bir adaletle tarihi şahsiyetlere numara veriyordu:

- "Dostum Stalin: Bir... Dostum Toraman: İki... Dostum Çörçil: Üç... Dostum Hitler..."

Burada birden bire durdu ve sordu:

- "Kuzum Hasan Ali! Biz Hitlerle dost muyuz, düşman mı?"

Yine geçici hafıza kaybı başlamıştı. Hasan Ali'de de aynı hal vardı. Yavaşça Başbakan Yardımcısı Ahmet Erim Yalman'a sordu:

- "Hitler kim yahu?"

ATSIZCILAR

Yalman yavaşça cevap verdi:

- "Canım, şu İtalyan başbakanı değil mi? Ama onu öldürdülerdi."

Hasan Ali, Beşeri Şefe döndü:

- "Aziz Şefim; onunla dost değildik. Dost olsak da bir şey çıkmazdı. Çünkü o öldü."

Beşeri Şefte hafıza kaybı devam ediyordu:

- "Öldü mü? Kime sordu da öldü?

- "Aziz Şefim! Kendi kendine ölmedi. Onu öldürdüler."

Şef yumruğunu masaya vurdu:

- "Öldürdüler ha! Bu ne alçaklık! Hangi asırda yaşıyoruz? Çabuk, katilleri yakalayın. İstiklâl Mahkemesine verin! Mahkeme reisi Kel Ali'yi de çağırın, gelsin. Bu herifleri asalım da adam öldürmek ne demekmiş görsünler."

Sağlık Bakanı Doktor Pavlaki'nin hafızası yerinde idi. Söze karıştı.

- "Sayın Şefim. Saçsız Ali Bey hayatta bulunmuyor."

- "Ya nerde bulunuyor?"

- "Hristos, nasıl ömür versin, öleli çok oldu."

- "Canım, nasıl ölür? Bak ben bir türlü ölüyor muyum? "Z" vitamini yutmuyor muydu?"

- "Aziz Şefim. O, "Z" vitamini keşfolunmadan önce ölmüştü."

- "Necip Ali'yi çağırın!"

- "O da öldü!"

- "Sabahattin Ali'yi çağırın!"

- "O da öldü!"

- "Hazreti Ali'yi çağırın."

Pavlaki hayretle baktı. Zihnini yorarak hatırlamak istedi. Fakat hiçbir şey hatırlamayarak cevap verdi:

- "Bu zatı tanımıyorum aziz şefim."

ATSIZLAR

Beşeri Şef öfkelenmeye başlamıştı:

- "Ne demek tanımıyorum? Aristo! Sen de tanımıyor musun?

Beşeri eğitim Bakanı Falih Rıfkı Aristo gururla ayağa kalktı:

- "Hatırlamaz olur muyum aziz şefim. Benim yatağımın başucunda Cevdet tarihi durur. Her gece birkaç satır okurum. Hazreti Ali, Abbasi saltanatını yıkarak yerine Emevi Cumhuriyetini kuran büyük İran hükümdarıdır.

- "İyi ya canım. Ne duruyorsun? Çağırsana!..."

- "Aziz Şefim. Maalesef o da hayatta değildir."

- "Yahu, bu memlekette Ali kalmadı mı? Çabuk bana bir Ali bulup getirin."

Tam bu sırada Beşeri Şefin başyaveri Orgeneral Karabet Şapşalyan içeri girerek selam verdi. Başpatrik Athenagoras'la yardımcısı Yakovos'un geldiklerini bildirdi.

Şef, sevinç içindeydi. "Buyursunlar" diye bağırdı ve papaslar kapıdan görünür görünmez kollarını açarak seğirtti. Athenagoras da kollarını açmıştı. İki reis kucaklaşıp öpüştüler ve bu sırada İsmet İnönü bir mide bulantısı geçirerek kendisini zor zapt ettiyse de kimse bunun farkına varmadı.

Papasların arkasından birçok gazete foto muhabirleri de salona dolmuşlardı. Bunlar Beşeristan bakanı ile Bizans başbakanının el ele, kol kola birçok resimlerini çektiler. Sonra Patrik, haç çıkararak oradakileri takdis ettikten sonra güçlükle Türkçe konuşarak ziyaret sebebini anlatmaya başladı:

- "Ayasofya'yı bize verdiğiniz için kilisem adına çok teşekkür ederim. İçinde gereken değişiklikleri yaptık. Cemaatim her gün size dua ediyor. Ebediyen yaşamanız en büyük dileğimizdir. Ayasofya'nın dört minaresi, kilisenin ahengini bozduğu ve yıldırım düşerek tehlike yaratmak istidadında bulunduğu için onları yıktırdık. Sayın şefim! Allah korusun, sivri minareler yüzünden memleketimize bir zarar gelmek ihtimali vardır. Bunlar yıldırım çekebilecekleri gibi devrilip ölüme de sebep olabilirler. Onun için bütün minareleri yıktırmak bir emniyet tedbiri olur."

Beşeri Şefin gözlerinde bir takdir şimşeği parladı:

- "Doğru söylüyorsunuz Patrik Hazretleri! Yarından tezi yok, minareleri yıktırmaya başlayalım."

Papas devam ediyordu:

- "Sağ olun aziz şefim. Hristos sizi kâinattan sonraya kadar da yaşatsın da kâinat sizden ışık ve feyz alsın. Sizden bir ricam var: Ayasofya kilisesi yanında Beşeristan'ın şanına lâyık bir site kurmak için biraz toprağa ihtiyacım var. Hain padişahların oturduğu Topkapı Sarayını bahçesiyle birlikte kulunuza ihsan buyurursanız biz de sitemizi meydana getiririz. Böylece de bütün Ortodoks dünyasının hayır duasını kazanırsınız."

Beşeri Şef, teessür içinde kalkarak Athenagoras'ı öptü. Yine birkaç saniye mide bulantısı geçirdikten sonra haykırdı:

- "İstediğinizi verdim! Zaten bu milletin o padişahlardan çekmediği kalmamıştı. Millet açlık içinde inlerken onlar saraylarda zevk sürüyorlar, hiçbir evde elektrik yokken kaplumbağaların sırtına mum dikerek bahçe eğlenceleri yapıyorlardı. İsrafın derecesini görüyor musunuz? Milleti nasıl ihmal ettiklerini görüyor musunuz? 36 padişahın her biri 100 kilometrelik demiryolu yaptırsaydı, memlekette 3600 kilometrelik demiryolu olurdu. Her biri 10 tanecik uçak alsaydı, Cumhuriyet devrinde 360 uçakla girerdik. Her biri 20 tane klasik tercüme ettirseydi 720 kitapla memleketimiz aydınlaşmış olurdu. Halbuki onlar yalnız ordular kurup dünyayı yağma ettiler. İçlerinde ince ruhlu tek kişi çıktı mı? Müzikten anlıyorlar mı idi? Aralarında viyolonsel çalmasını bilen var mıydı?"

Daha çok şeyler söyleyecekti. Fakat Papas Yakovos söze başladı:

- "Aziz Şefim! Şengül Üniversitesinde İslam diniyatı, fıkıh, tefsir, hadis ve kelam profesörlüklerine tayinimi tasdik buyurduğunuz için teşekkürlerimi arz ederim. Sizi rahatsız etmenin diğer sebebime gelince: Sinsi ve gizli bir irtica propagandası karşısında bulunuyoruz. Yüksek dikkatinizi çekmeyi vicdan ve namus borcu bildim..."

- "Gizli bir tertip karşısında mıyız? Irkçılar faaliyete mi geçti?

- "Aziz şefim. Bazı öğrencilerin derslerimde takındıkları durum ve sordukları sorular gözden kaçacak gibi değil. Mesela İslam felsefesi derslerimde İsa'nın Allah'ın oğlu olduğunu söylediğim zaman bana itiraz ettiler."

- "Vay mürteciler, vay! Ne dediler?"

- "Allahın oğlu olmaz, oğlu olunca babasının da olması gerekir dediler."

- "Vay cahiller vay..."

- "Evet sayın şefim! Fakat ben bu cahilleri susturdum. Dedim ki: Elbette babası da vardır. İsa'nın babası olan Allah, aynı zamanda İsa'nın kendisidir dedim. Apışıp kaldılar."

Beşeri Şef heyecanla profesör Yakovos'u öptü:

- "İyi demişsin profesör! Yüksek bir bilgin olduğun nasıl da belli. Şimdi şu meseleyi biraz da bana açıklasana kuzum! İsa hem Allah, hem de Allahın oğlu mu?"

- "Ona ne şüphe sayın şefim!"

- "Peki, İsa'nın soyadı ne?"

- "Soyadı yok sayın Şefim."

Beşeri Şef öfkeyle ayağa kalktı:

- "Soyadı yok ne demek? Bizim soyadı kanunu çıkardığımızı bilmiyor mu?

- "Aman aziz şefim. O, soyadı kanunundan çok önce öldü."

Beşeri Şef yumuşadı:

- "Ya, öyle mi? Mezarı nerede? Bari bir çelenk gönderelim."

- "Mezarı yok, sayın şefim. Çünkü İsa gökte yaşıyor."

Şefin gözleri fal taşı gibi açıldı:

- "Hani ölmüştü? Gökte nasıl yaşar? Benzin ikmalini nasıl yapıyor?"

- "Aziz şefim. O ölmedi. Onu öldürdüler. Fakat Allah olduğu için ölmedi. Göğe çıktı."

Beşeri Şef yerinden fırlayarak hızla pencerenin önüne gitti. Gözleriyle göğü araştırdıktan sonra yerine gelerek bir vecize fışkırttı:

- "Ben gökte bir şey görmedim. Benim görmediğim şey de yok demektir."

Onun pencere önüne gitmesiyle yerine dönmesi arasında geçen kısa zamanda Sağlık Bakanı doktor Pavlaki Özoğuer, Athenagoras'la Yakovos'a Rumca bir şeyler söylemiş, onlar da başlarıyla tasdik işareti yapmışlardı. Şef oturup gökte bir şey görmediğini söyleyince Yakovos hemen söze başladı:

- "Aziz Şefim! Derslerimde bana karşı gelen öğrencilerin listesini takdim ediyorum. Beşeristan adaleti adına bu mürtecilerin cezalandırılmasını istirham ederim."

Şef, kırk elli öğrenci adının yazılı olduğu kâğıdı Beşri eğitim Bakanı Falif Rıfkı Aristo'ya uzatarak şu sert emri verdi: "Bu müfsitleri hemen üniversiten tardet! Bunları adalete vermek için de hemen Yargıtay Başkanı ile Beşeristan Başsavcısını çağırttın!"

Yargıtay Başkanı Necdet Kut-Kut'la Beşeristan Başsavcısı Nazım Balöç, yarım saat sonra Beşeri Şefin huzuruna çıktılar. Şef onlara birer "Z" vitamini ikram ettikten sonra söze başladı:

- "Necdet'im, Nazımım! Size yine iş düştü! Irkçılar – Turancılar davasında gösterdiğiniz zekâ ve liyakati bu davada da göstermenizi isterim. Şimdi bir sıkıyönetim mahkemesi kuruyorum. Burada işi daha sıkı tutmanız için adını "Sımsıkı Yönetim Mahkemesi" koyuyorum. Bu mahkemenin yargıcı Necdet'im, savcısı da Nazımım olacak. Yakovos Hazretlerine kafa tutan şu öğrencileri yargılayın! Bakalım emperyalist emelleri var mı? Yabancılardan para alıyorlar mı? Bunları inceledikten sonra adilane bir karar verip 1 yılla 10 yıl arası cezaya çarpın onları!

- "Emredersiniz efendim!"

- "Necdet'im! Sen Turancıları ne güzel muhakeme etmiştin, değil mi?"

- "Evet efendim, şeyleri güzel muhakeme etmiştim."

- "Onlar kaç kişiydi?"

- "Elli altmış kişi, yani 23 kişiydiler efendim."

- "Onları idam etmiştin, değil mi?"

- "Evet efendim! İdam etmiştik! Yani hapse mahkûm etmiştik!"

- "Nazımım! Sen onların ihanetini ispat edip idamlarını iste! Necdet'im de adalet gösterip idama değil, sadece hapse mahkûm etsin!"

- "Emredersiniz aziz şefim!"

- "Ama isterseniz idam edin! Ben adalete karışmam. Adalet müstakildir."

- "Evet sayın şefim!"

- "O zaman onların iplerini sen çek Nazımım. Çünkü senin annen Çingene Nazlı değil mi? Bu işe alışıksındır..."

- "Damarlarımdaki bu kanla iftihar ederim aziz şefim!"

- "Bu kadar asil olduğunu daha evvel öğrenmiş olsaydım seni kabineye alırdım."

- "Sağ olun, aziz şefim!"

- "Necdet'im! Sende de çingenelik var mı?"

- "Benim bütün ömrüm çingenelikle geçti aziz şefim!"

- "Aferin! İkiniz de gözüme girdiniz. Şimdi Nazımım, sen ne yapacaksın?"

- "Aziz Şefim! Irkçılar bütün liselere sızmışlardır. Oralarda propaganda yaparak genç nesli yarına hazırlıyorlar."

- "Ya!... Ne propagandası yapıyorlar?"

- "Efendim. Lise öğretmenleri olan Irkçılar öğrencilere Türk ırkının üstünlüğünden bahsediyorlar."

- "Vay hainler vay!..."

ATSIZCILAR

- "Üstelik de padişahları yükseltiyorlar. Fatihi, Yavuzu göklere çıkarıyorlar."

- "Onun için Sımsıkı Yönetim vasıtası ile liselerde bir araştırma yapalım. Çocukların mektuplarını kontrol edelim. Öğretmenlerin dolaplarını arayalım. Eminim ki, birçok mürteci ele geçecektir."

- "Aferin Kazımım. Senin zekândan ve sadakatinden zaten emindim."

- "Elbette aziz şefim! Ben vaktiyle size olan sadakatimden babamı bile inkâr etmiştim!"

- "Ya... Baban ne yaptı?"

- "Abdülhamid'e jandarmalık etmişti."

- "Aferin Kazımım! İşte Cumhuriyetin feyzi... Cumhuriyet potasında insanları kaynatarak Beşeristan vatanperveri yetiştiriyoruz. Bizim gibi vatanperverlik kazanını kaynatan başka bir devlet var mı? Ne dersin Cevdet'im?

- "Elbette vardır efendim! Yani yoktur efendim. Olsaydı şey olurdu efendim."

- "Bir de benim Nabit'im vardı. Nabit Koyan. Onu da çağırın da Sımsıkı Yönetim Komutanı yapalım. O da arslan gibi adamdı değil mi? Boyu benimkine yakındı."

- "Sayın Şefim. Allah size bir milyar yıl ömür versin ama Nabit Koyan öldü."

- "Ne öldü mü? Neden öldü?"

- "Efendim, bilmiyorum ama Irkçılar öldürdü galiba..."

- "Ne diyorsun? Nasıl öldürdüler?

- "Beddua ederek öldürmüşler. Halk arasında böyle bir söylenti var."

Beşeri Şefin gözleri açıldı ve rengi sapsarı oldu:

- "Aman sakın bizi de öldürmesinler!"

- "Merak buyurmayın Şefim. Irkçıların duası kabul olunsaydı gökten Türk yağardı."

Şef fena halde telaşlanarak ayağa kalktı:

- "Yani paraşüt indirmesi mi yaparlardı? Çabuk, Ankara dolayındaki birlikler Çankaya'ya gelip siperlere girsinler..."

İsmet İnönü bu telaş arasında iken birdenbire gözleri Necdet Kut Kut'a değerek durdu. Onu dikkatle süzdükten sonra sordu:

ATSIZCILAR

- "Necdet'im! Sen niçin kasap çırağına benziyorsun?"

Necdet bocaladı. Kapmak üzere olduğu külah elden gidiyor zannı ile titreyerek cevap verdi:

- "Sayenizde şeye benzerim aziz şefim!"

- "Neye benzersin?"

- "Kasap şeyine benzerim aziz şefim!"

- "Doğru söyle, yoksa eskiden kasap mı idin?"

- "Evet aziz Şefim!"

- "Ne keserdin?"

- "Kanun ve adalet, aziz Şefim!"

Beşeri Şef, son emirlerini de verdikten sonra odasına çekildi ve beşeriyeti yükseltmek çarelerini bulmak üzere düşünceye daldı.

2000 yılında havalar erken soğumuş, kaç yıldır görülmeyen bir kış başlamıştı.

Beşeri Şef o kadar yufka bir kalp taşıyordu ki, yalnız insanları değil, hayvanları bile düşünmeye kendisini mecbur sayıyordu. Marmara havuzuna düşen bir Beşeristanlının zatürreye tutulması onun gözlerini yaşartmıştı. Bir tek kişinin hasta olması bir şey değildi. Fakat milyonlarca balığın soğuk denizlerde üşümesi az buz felaket değildi.

Mayonezli levreği pek seven Beşeri Şef, bu korkunç soğuk dolayısıyla balık neslinin yok olması ihtimalini düşündü ve ürperdi. Buna mutlaka bir çare bulmalıydı. Düşünüyor, geziniyor, oturuyor, bir çare bulamıyordu. Çankaya köşkünde kapalı bir manej salonu yaptırmıştı. Ata meraklı olduğu için at gezintisi yapmadan duramazdı. Fakat atlar salona sokulamayacağı için, soğuk günlerde, tahta bir oyuncak ata binmeyi adet edinmişti. Gayet güzel lastik tekerlekleri olan bu atı bazen Başbakan Ali Yücel, bazen Başbakan Yardımcısı Ahmet Erim Yalman, bazen da Beşeri Eğitim Bakanı Falif Rıfkı çeker, Beşeri Şef de türlü binicilik marifetlerini gösterirdi.

Şefin bu merakı duyulunca bütün Kabine üyeleri özel şekilde yaptırdıkları atları ona hediye etmişlerdi. Sadakatlerinin nişanesi olmak üzere de herkes yaptırdığı atın başı yerine kendi başının şeklini koydurmuştu.

Şef, ordular idare etmek istediği zaman diğerlerinin hediyelerine binerdi de canı Büyükada da gezinti yapmak istediği zaman Ahmet Erim'i tercih ederdi.

Fakat bugün bütün denemelere rağmen dehası verimli değildi. Şefi gezdirmekten hayli yorulmuş olan Hasan Ali, parlak bir teklifte bulundu:

- "Sayın Şefim! Meşhur Arşimed, hamamda yıkanırken Arşimed kanununu keşfetmişti. Siz de belki böyle bir keşifte bulunabilirsiniz."

Şef'in gözleri parladı:

- "Yaşa be Sıfır! Sen ne büyük adamsın! Her işin pundunu bulursun. Çabuk, hamam hazırlansın. Baş tellak olarak çabuk Nazım Balöç'ü çağırın! Kabine üyeleri de tellak yamağı olun da Nazım'ımdan ders alın..."

Fakat Beşeri Şef saatlerce hamamda kaldığı halde bir keşifte bulunamayınca Başbakan Yardımcısı Ahmet Erim Yalman, yeni bir teklifte bulundu:

- "Aziz Şefim! Meşhur Nevton yer çekimi kanununu bir elma ağacının dibinde yatarken keşfetmişti. Emredin: düşünme odasına bir elma ağacı getirelim. Siz de onun altına yatarak düşünün. Elbette dehanız yeni bir hamle yapacaktır."

Pek büyük bir saksı içinde, Beşeri Şefin düşünme odasına bir elma ağacı getirildi. Beşeristan'ın elma mevsimi olmadığı için başka ülkelerden tepkili uçaklarla getirilen elmaları gayet ustalıklı bir şekilde ağaca bağlandı. Şef, ağacın dibindeki kuş tüyü şiltelere yaslandı. Yapılan elektrik tesisatı sayesinde beş dakikada bir elmalardan biri yere düşüyordu. Fakat bütün elmalar düştüğü halde dehanın ilhamı hala kendisini gösterememişti.

Köşelere çekilerek merakla Şefi seyreden Bakanları derin bir üzüntü sarmıştı. Birdenbire Beşeri Şefin "Naşol, naşol" diye bağırarak koştuğu ve yerden elmaları kaparak fırlattığı görüldü. Elmayı başına yiyen Ahmet Erim Yalman "yandım" diye haykırarak baygınlık geçirirken ötekiler, endişeli gözlerle birbirlerine bakmaya Şefin bu halinden ve hele manasını anlamadıkları "naşol" feryadından ürkmeye başladılar. Yoksa Şefin dehası cinnet noktasına mı ulaşmıştı?

Bu bilmeceyi Beşeri Eğitim Bakanı Falih Rıfkı çözdü. O, ihtiyat tedbiri olmak üzere 1943'ten beri gizlice Rusça dersi aldığından bu kelimenin o dilde "buldum" demek olduğunu biliyordu. Herhalde Beşeri Şef de aynı şeyi yapıyor olacak ki, şu heyecan halinde Rusça bağırıyordu. Beşeri Şefin yeni bir şey bulduğunu arkadaşlarına anlattı.

Doğru söylüyordu. Beşeri Şef büyük bir keşifte bulunmuştu. Biraz sonra deha hamlesi ortaya serptiği ışıklar gözleri kamaştırmaya başladı.

Merhametli Şef, balık neslinin soğuktan yok olmaması için denizleri ısıtmaya karar vermişti. Beşeristan'ın kıyı şehir ve köylerinde oturan herkes günde üç defa denize birer teneke kaynar su dökecekti. Böylelikle denizin soğuğu azalacak ve balıklar ölümden kurtulacaktı.

Beşeri Eğitim Bakanı bu tarihi hadise için ortaokul ve liselerde konferanslar verdirip kompozisyonlar yaptıracağını ve bilhassa lüferin fazileti hakkında bir piyes yazdıracağını müjdeledi.

Beşeri Şef, Bakanlara heyecanla anlatıyordu:

- "Yarın meclisten çıkaracağımız kanunla hem dünyaya parlak bir medeniyet örneği verecek, hem de balık ecdadımızı yok olmaktan kurtaracağız. Biliyorsunuz ki, Darvin Hazretleri, insanın maymundan, maymunun şebekten, şebeğin köpekten, köpeğin inekten, ineğin köstebekten, köstebeğin kelebekten, kelebeğin sivrisinekten, sivrisineğin de balıktan geldiğini ispat etmiştir. Demek ki, balık bizim ecdadımızdır. Ecdada saygı Beşeristan'ın şanındandır. Biliyorsunuz ki, ecdadını inkâr eden, hor görülenler piçtir, soysuzdur. Biz ise asla soysuz değiliz; olamayız! Balıktan daha önceki ecdadımıza gelince, orası tarih öncesi çağına ait olduğundan onu kurcalamak, tehlikeli faraziyelere girmek istemiyorum. Bu, ilmi ihtiyata uygun değildir. Fakat sevgili Bakanlarım, biliyor musunuz, mazinin karanlıklarında hala aydınlanmamış noktalar bulunması insanın içini nasıl hüzünle dolduruyor. Acaba benim ecdadım hangi balıktı?

Başbakan Hasan Yücel cevap verdi:

- "O zamana yetişemediğim için görmedim, bilmiyorum ama, görmüş gibi inanıyorum ki, sizin ecdadınız balina idi. Bu kadar büyük bir şefin ecdadı hamsi olamaz ya!...

- "Ya senin ecdadın?"

- "Benimki de ayı balığı olacak."

- "Nereden biliyorsun?"

- "Arz edeyim aziz şefim, ırkî ve ırsî hususiyetler vardır. Ayı balığının bıyıkları bende kaş haline gelmiştir. Bundan biliyorum ki, büyük ceddim fok hazretleridir."

- "Neden hazretleri diyorsun?"

- "Aziz şefim. Ben Mevlevi'yim. Hiç şüphesiz ceddim de bana çekmiştir."

- "Aferin Sıfır! İyi söylüyorsun ama kanunla hazret kelimesinin kalktığını, onun yerine majestelerinin geldiğini unuttun mu?

- "Hayır aziz şefim, sayenizde ilk dedemi tanımak beni heyecanlandırdı da onun için dilim sürçtü. Bu yanlışımı yüksek huzurunuzda düzelterek derim ki, benim ecdadım Majeste Ayı Balığıdır."

- "Yaşa be sıfır! Sen ne keleş adamsın böyle!"

Hasan Ali'nin yüzü değişti ve yüreği hızla çarpmaya başladı. Bu korku keleş diye tahkir olunmaktan değil, Şefin güvenini kaybetmiş olmak ihtimalinden doğuyordu Şef, onun yüzündeki değişikliğin farkındaydı. Gülümsedi:

-Ne oldu Sıfırım! Keleşliği beğenmedin mi? Keleş bizim halkın dilinde güzel demek değil mi? Bizim altı kazıktan, şey altı oktan birisi halkçılık olduğuna göre halkın ağzını kullanmaya mecbur değil miyiz? Siz hepiniz bütün Bakanlarım gayet yakışıklı adamlarsınız. Bu kadar yakışıklı olmak için şüphesiz anne ve babaların da güzel olması lazımdır. Şu halde hepiniz keleşoğlu keleşsiniz; öyle değil mi?"

Bakanları bu iltifattan memnundu. Keleşliği sevinç ve övünçle kabullendiler. Beşeri Şef ise hep atalar meselesiyle meşguldü. Oraya dönmekte gecikmedi. Başbakana hitap etti:

- "Söyle bakayım Sıfırım! Acaba Başbakan Yardımcısı Yalmanın ecdadı kimdi?"

- "Aman sayın şefim, onun ecdadının Sabatay Sevi olduğunu dünya alem biliyor."

- "Canım, sana yakın ecdadını değil, uzak ecdadını soruyorum."

- "Ha... Balıklık çağında onun atası herhalde yılan balığı olmalıdır."

- "Ya Falih'imin atası?"

- "Onunki de kaşalot olacak."

- "Ya Özalp'imin?"

- "Torpil balığı..."

- "Ya Athenagoras Hazretlerinin atası?"

Bu sırada Beşeri Şefin aklına bir şey geldi. Başkanı yanı başına çağırarak yavaşça sordu:

- "Doğru söyle Hasanım! Mustafa Kemal mi büyük, yoksa ben mi büyüğüm?"

Atatürk'ten büyük olamamak, yıllardır onun içini kemiren dertti. Başbakan derhal cevap verdi:

- "O nasıl soru aziz şefim; elbette siz büyüksünüz!"

- "Tabii ben büyüğüm ama bunu öteki Bakanlar da biliyor mu?"

- "Elbette biliyorlar."

- "Sen ağızlarını bir ara; ama sakın benim sorduğumu belli etme!"

Hasan Ali Yücel, yerine oturunca arkadaşlarına bakarak beklenmedik meseleyi açtı:

- "Bakan arkadaşlarım! Bugün burada bir meseleyi halletmek zorundayız. Tarihi çözmeye mecburuz. Soruyu açık oy ve gizli tasnifle yapacağız: Atatürk mü daha büyüktür, yoksa Beşeri Şef mi?"

Bakanlar bir an bakışarak şaşkınlık gösterdikten sonra toparlandılar. Başbakan Yardımcısı Ahmet Emin Yalman, meseleyi kökünden kesip attı:

- "Böyle bir meselenin halli zamanı çoktan gelmişti. Hatta biraz geç bile kaldık. Hiç şüphe yok ki, Beşeri Şef, Atatürk'ten daha büyüktür. Çünkü Atatürk sadece Yunanlıları yenmiş ve Dumlupınar Savaşını

kazanmıştır. Buna bir kardeş kavgası diye de bakabiliriz. Halbuki Beşeri Şef, Ankara Ulus Meydanı Savaşında ırkçıları imha etti. Atilâ'nın, Çengiz'in, Timur'un, zalim Dördüncü Muradın torunları olan bu barbar Irkçılar, Türkçüler, Turancılar, Ankara'yı bir ele geçirselerdi sonumuz ne olacaktı? İnsanlığın hali nereye varacaktı? Bunlar derhal Orta Asya'dan bir Kırgız getirip hakan yapacaklar, bugünkü medeni kisveyi kaldırıp kalpak ve çizme giyecekler, canım şampanya ve likörü yasak edip medeniyetin istirahat yerleri olan meyhaneleri kapatacaklar ve içki yerine ayranla kımız içecekler, medeni ve nazik çocuklarımızın beline kılıç takıp padişah türbelerinin önünde kaz adımıyla resmi geçitler yaptıracaklar, hemen Rusya'ya savaş açıp, Allah korusun, Sovyetler Birliğini ortadan kaldıracaklar, Beşeristan'ın en seçkin unsuru olan Yahudi vatandaşlarımızı İsrail'e gönderecekler, Athenagoras Hazretlerini mübarek sakalından Fener Patrikhanesine asacaklar, ruhun gıdası olan caz müziğini kaldırarak yerine kaba askerî marşları ve Zeybek havalarını koyacaklar, liselerimize disiplin sokarak çocuklarımızı sıkı bir istibdat ve işkence altına alacaklar, Fatih ve Yavuz gibi büyük kan içicilerinin heykellerini dikecekler, Beşeristan'ın adını Türkeli, İstanbul'un adını Mehmet kent yapacaklardı. Bunlar yetişmiyormuş gibi ırk ayrılığı yaparak Beşeristan'ı bin bir parçaya böleceklerdi. Beşeri Şef bunlara karşı 1944'te kazandığı zaferle bütün Beşeristan'ı, hatta dünyayı, hatta kâinatı yok olmaktan kurtarmıştır. Türkçüler iktidara geçse idi doymak bilmeyen iştahlarıyla herhalde balık neslini tüketeceklerdi. Şimdi soruyorum: Neticesi bu kadar keskin olan bir zaferi sağlayan Şeften daha büyük bir insan bulunabilir mi? Elbette bulunamaz!"

Beşeri Şef bahtiyardı. Mustafa Kemalden daha büyük olduğu da ispat olunmuştu. Memlekette milli zekâyı arttırmak için İsrail'den birkaç bin Yahudi daha getirmeyi düşünüyordu.

Fakat sevinci uzun sürmedi. Aklına Savcı Nazım Balöç'ün verdiği gizli rapor gelmiş ve yeniden canı sıkılmıştı. Rapora göre Türkçüler kendi aralarındaki konuşmalarda Beşeri Şeften "ihtiyar" diye bahsediyorlardı. 116 yaşında olduğu için pek haksız değillerdi. Fakat ihtiyar diyenler Türkçüler olduğu için bu sözü mutlaka yalan olduğu icap ederdi. Bunun yalan olduğunu ispat lazımdı. Şef düşünce odasında uzun uzun düşündükten sonra nihayet bunu da halletti. Hem de o kadar dahiyâne bir şekilde halletti ki, Başbakan Yardımcısının bile gözleri fal taşı gibi açıldı:

Hakkari ilinde yapılan araştırmalarda Beşeri Şefin atalarına dair bir yazma kitap ele geçirilmişti. Bu kitaptaki kayda göre Beşeri Şef 29 Şubat 1884 tarihinde doğmuştu. 29 Şubat, her yıl gelmeyip dört yılda bir gelen bir gün olduğu için Beşeri Şef dört yılda bir yaş büyümüş oluyordu. Şu halde 116 dörde bölünce Beşeri Şefin şimdi ancak 29 yaşında bir genç olması icap ediyordu. Bu suretle Türkçü hainleri artık kendisine ihtiyar diyemeyeceklerdi.

Bu ilmî hakikat ispat olunduktan sonra Beşeri Şef, Başbakanın kulağına eğildi:

- "Hasancığım! Bu gece çapkınlığa çıkalım. 29 yaşında bir genç, ihtiyar gibi uyuşuk uyuşuk durmaz ya! Ama Ömer duymasın. Oğlumdur zavallı, ihtiyarın biridir. Belki kıskanır."

Bütün 2000 yılı Beşeristan'da köklü devrimler ve ileri hamlelerle geçti. Beşeristan'ın dünyadaki durumu kuvvetlenmişti. Doğuda bir Ermenistan yapılarak Rusya ile aramıza bir tampon devlet kurulmuş ve Doğu sınırlarımızın emniyeti sağlanmıştı. Ayasofya kilise yapılarak Ortodoksların merkezi haline getirilmiş, Topkapı Sarayı Patriğe verilerek Roma'daki Papaya karşı Beşeristan'ı himaye edecek bir kuvvet ortaya çıkarılmıştı. San Marino Cumhuriyeti ile şerefli bir barış yapılarak 85 yıldır süren

harp sona erdirilmiş, İsrail'e iktisadi imtiyazlar verilerek ittifakları kazanılmış balık nesli yok olmaktan kurtarılmış, ırkçılar yeniden tasfiye olunmuş. Şengül Üniversitesi kurularak dünya ilminin ağırlık merkezi Ankara'ya alınmıştı.

2001 yılında bir devrim kalmamış gibiydi. Fakat Beşeri Şefin dehası yeni ve büyük bir iş bulmakta güçlü çekmedi. Dilde görülmemiş bir devrim yapılacak ve isimlere harf-i tarif konarak dil gericilikten, iptidailikten, Turan dili olmaktan kurtarılacaktı. Bütün medenidillerde harf-i tarif varken Beşeristan dilinde olmayışı ne yüz kızartıcı şeydi!

Beşeri Şef, Beşeri Eğitim Bakanı Falih Rıfkı ile uzun boylu konuşulduktan sonra verdi: İsimler erkek ve dişi olarak ikiye ayrılacak, erkek isimlerinin başına erkeğin yarısı olan "er" dişi kelimelerinin başına da dişinin yarısı olan "di" harf-i tarifi getirilecekti. Bu devrimi yapmak için bütün dünyanın dil bilginleri çağrılacak ve bir kurultay toplanacaktı. Şef, kurultayın açış nutkunu hazırlamıştı. Bu nutuk şöyle başlıyordu:

Er dil er kurultayının er üyeleri.

Er Beşeristan'da şimdiye kadar kullanılan er dil, medeni di dünyanın er dillerinden çok farklı olarak di harf-i tarifsiz er kelimelerle yapılmıştı. Büyük di devrimlerden sonra bu er dilin de öteki medeni di milletler gibi di harfi tarifli bir er dile kavuşması bizim en yüksek er kurultayın di himmetiyle bu er dil ve yükselecek, yükselecek, yine yükselecektir…

O gece radyo, Beşeristan halkına böyle büyük bir devrimin başlamak üzere olduğunu müjdelemiş, Beşeri Eğitim Bakanı da bir Akademi toplayarak erkek ve dişi kelimeleri ayıran yeni bir sözlüğün gayet acele ile yapılmasını emretmişti.

Bu fırsattan istifade ile dili birtakım irtica kalıntılarından temizlemek için de gerekli tedbirler alınıyordu. Mesela dilde kelime sonundaki "k" harflerinin kaldırılması için de emir verilmişti. Zaten bu dille pek eskiden beri kelime sonundaki "k" harfleri kendiliğinden düşüyordu. Mesela satık ve ayrık kelimeleri satı ve ayrı olmuştu. Mademki dilde böyle bir istidat vardı, o halde bu güzel istidadı sonuna kadar geliştirmek çok beşeri bir iş olacaktı. Artık bundan sonra kürk yerine kür, Türk yerine Tür, ayık yerine ayı denecekti. Ayıkları ayı olunca onları ayı ile karıştırmamak için "ayı"nın sonundaki "ı" atılarak "ayı" da "ay" yapılmıştı. Böylelikle ırkçı ve Turancı bir kelime olan "ay" da soysuzlaştırılmış oluyordu.

Ayrıca Beşeri Şefin dehasından yeni bir doğuş olmuş, kelime başlarındaki "t" lerin kaldırılmasına da karar verilmişti. Beşeri Şef bu suretle çok korktuğu Türkçülerden de kurtulmuş oluyordu. Türk kelimesi başı sonu kırılıp "ür" haline girince "Türkçü" yerine de "ürcü" denecek ve böylece bu bozguncu grup mahvolacaktı.

Beşeri Şefin müthiş bir planı daha vardı. Bu plan üç merhalede tatbik olunacaktı. Birinci merhalede başkent Ankara'dan Of'a naklolunacak ve sebep olarak da medeni başkentlerin mutlaka bir deniz kıyısında bulunması tezi müdafaa olunarak öteki kıyı şehirlerine üstünlüğü ispat olunacaktı.

İkinci merhalede Beşeristan ileri gelenlerinden hepsinin soyadlarının sonuna birer "oflu" ilave olunacaktı. Mesela Başbakanın adı Hasan Ali Yücel Oflu olacaktı.

Bir müddet sonra da yeni bir dil devrimiyle Beşeristan dilindeki "li, lı, lü, lu" takıları kaldırılacak, böylece Beşeristan ileri gelenlerinin soyadları Rus ve Bulgar dostlarımız gibi hep "of"larla bitecekti. İleri gelenler Yücelof, Yalmanof, Atayof diye adlandırılacaktı.

Beşeri Şef dile erkeklik, dişilik soktuktan sonra bunu soyadlarına da sokmak zaruretini duymuş, kadınlarda soyadının "of"la değil, "ah"la bitmesine karar vermişti. Yani erkekler "of" diye, kadınlar "ah" diye anılacaktı. Bu suretle iki cinsin birbirine duyduğu hasret çok zarif bir şekilde ifade edilmiş olacaktı.

İsmet İnönü memnundu. Türklüğü ortadan kaldırıyor, soyadlarını Ruslarınkine benzeterek Rusları, isimlere "er" ve "di" harf-i tariflerini getirerek Almanları avlamış oluyordu. İngilizlerle Amerikalılar uzakta için onlardan fenalık gelemezdi. Maksat insanlığa hizmetti. İnsanlık arasındaki küçük bir azınlık olan Türkleri düşünecek değildi ya... İnsanlık Türklerden hoşlanmıyordu işte... İlle de Türklük yapacağız diye insanlığa karşı gelmek akılsızlık, tedbirsizlik olurdu. Patrik olmak lazımdı.

Beşeri Şef, planları ile sarhoş olduğu bir sırada Başkâtiple Başyaver telaşla içeri girdiler. Birisi haykırdı:

- "Aziz Şefim! İşler çok fena, haber!"

- "Ne var? Ne oluyor?"

- "İhtilal çıktı! Hızla gelişiyor!

Beşeri Şef, öfkeyle yerinden fırladı:

- "Nankör millet! Bu kadar iyiliklerime, hizmetlerime rağmen hala bana isyan ediyor, ha!"

Başyaver Orgeneral Karabet Şapşalyan açıkladı:

- "Hayır aziz şefim: İsyan eden millet değil, Türkçüler!..."

Şef çılgına döndü:

- "Türkçüler ha!.. O barbarlar, o bozguncular yine mi başkaldırdı? Çabuk Nevzat Tandoğan'a söyleyin: Atlı polisleri, motosikletli polisleri üzerlerine sürsün! Yakalayın! Tevkif edin! Atın tabutluğa hainleri!..."

Başyaverler Başkâtip bakıştılar. Şef büsbütün hiddetlendi:

- "Ne duruyorsunuz? Ne bakıyorsunuz? Tandoğan'a haber versenize."

- "Aziz şefim: Tandoğan kim?"

- "Bunadın mı? Ankara valisini bilmiyor musunuz?"

- "Aman aziz şefim... Anakara valisi Tandoğan değil ki."

- "Ya kim?"

- "İki gün önce tasdik buyurmuştunuz: Apostol Çakaloğlu."

- "İyi ya... Çabuk Apostol'uma haber verin: Türkçüleri yakalasın!.."

- "Aman aziz şefim: Apastol'un başaracağı iş değil. Çünkü Türkçüler silahlı bir ihtilal çıkardılar. Her yerde partimizin bayraklarını ve Beşeristan bayraklarını indirip ay yıldızlı al bayraklarını dalgalandırıyorlar. Karşı koyanları öldürüyorlar. Apostol'u da alaşağı etmişler..."

- "Vay hainler vay! Orta Asya canavarları vay! Ben onlara gösteririm. Çabuk, ordu kuvvetleri üzerlerine yürüsün. Uçaklar havadan taarruz etsin!..."

- "Aziz Şefim. Türkçüler bütün benzin depolarını boşaltmış. Uçaklar işlemiyor. Ordu birliklerinin çoğu da Türkçülere katıldı..."

- "Vay hainler var!.. Çabuk donanmaya haber verin. Asileri bombardıman etsin!..."

- "Aman aziz şefim!... Donanmanın ateşi Ankara'ya kadar uzanmaz ki..."

- "Ne demek uzanmaz? Uzatın efendim..."

- "Uzansa uzatalım. Fakat durum çok kötü Türkçüler Çankaya'ya doğru yürüyor..."

Beşeri Şef, sapsarı oldu. Hemen yazı masasına koşup gözden bir tabanca çıkardı:

- "Çabuk, başbakan Hasan Ali'yi çağırın..."

- "Aziz şefim! Hasan Ali, Mevlevi sikkesi giyerek Türkçülerin ortasında dönmeye başlamış. Mevlevilik Türk tarikatıdır, ben de Mevlevi'yim diyip Türkçü olmuş!...

- "Vay kaşları yolunası hain var!... Öyleyse çabuk Başbakan Yardımcısı Ahmet Erim Yalman'ı çağırın!...

- "Aman aziz şefim, ne diyorsunuz? Türkçülerin yürüyüşe geçtiğini duyar duymaz korkudan ödü patladı, öldü..."

- "Hay korkak çıfıt hay!... Şimdi ölmenin sırası mıydı? Öyleyse çabuk, Beşeri Eğitim Bakanı Falih Rıfkı'yı çağırın! Onda Aristo aklı vardır. Elbet beni kurtaracak bir çare bulur."

- "O da kendisinin kültür Türkçüsü olduğunu, kültür Türkçüsü ile ırk Türkçüsü arasındaki farkın yoğurtla ayran arasındaki fark kadar olduğunu söyleyerek onlara katıldı..."

- "Öyleyse çabuk Muhafız Tümeni Komutanı Tümgeneral Salamon Toledo'yu çağırın!"

- "Efendim! İhtilal patlak verir vermez o, askeri bir uçağa binerek İsrail'e kaçtı..."

- "Bunu nasıl yaptı? Ben onu Beşeristan'ın vatanperverlik potasında kaynatarak tam bir Beşeristanlı yapmıştım?"

- "İyi kaynamadığı anlaşılıyor."

- "Öyleyse çabuk, Dışişleri Bakanı Bayan Aliye Itır'ı çağırın!"

- "Aziz şefim! O da Türkçülerden birine aşık olup onlara katıldı."

- "Hay Allah kahretsin!... O suratsız, barbar, kanlı katillerin nesine aşık oldu da onlara geçti. Bari ayna gibi parlak kafalı Ömer'ime aşık olsaydı. Çabuk yakalayıp asın!."

- "Aman aziz şefim! Nasıl yakalarız? Türkçüler Çankaya'ya yaklaşıyor"

Beşeri Şef şaşkınlıkla ne yapacağını kestiremezken Başyaverle Başkâtip:

- "Çabuk, kaçalım!"

Ağır bombardıman uçaklarından biri Beşeri Şef için çoktandır, hazırlanmış, hatta içine yatak bile konmuştu.

Hızla bahçeye indiler. Otomobile binerek uçağın bulunduğu yere vardılar.

Şef birdenbire heyecanla bağırdı:

- "Eyvah!.... Bütün "Z" vitaminlerim köşkte kaldı. Dönüp alalım..."

- "Aman aziz şefim!... Türkçüler köşke yaklaştı bile... Dönersek yakalanırız."

İster istemez uçağa doldular. İçinde her şey vardı. Pilot Niko Pavlaidis, Şefin özel doktoru Mişon Benyaş, Daire Müdürü Hamparsum Baronyan ile diğer birkaç kişi de beraberlerdi...

Türkçüler köşke girerken uçak havalandı. Beşeri Şef ölü rengindeydi. Boyuna "nankör millet, nankör millet!" diye söyleniyordu.

Pilot nereye gidileceğini sordu: Beşeri Şef, çenelerini birbirine çarparak:

- "Amerika'ya!" dedi

- "Aziz Şefim!... Oraya kadar gidemeyiz. Uçağımızın benzini ve yapısı bakımından imkânsızdır."

- "Öyleyse Londra'ya..."

- "O da öyle..."

- "O halde Rusya'ya..."

Pilot, uçağı Rusya'ya yöneltti. Beşeri Şef mırıldanıyordu:

- "Sevgili dostum Stalin elbette bana bir köşk tahsis eder. Bir de emekli maaşı bağlar..."

Başyaver bu sözleri işitince Şefi ikaz etti:

- "Aman aziz şefim: Rusya'da Stalin filan yok ki... Orası da ihtilaller içinde çalkalanıyor. Hem onlar şimdi Türkçülerden kaçan bir şeyi kabul etmezler..."

- "Öyleyse Almanya'ya gidelim..."

Pilot, uçağı Almanya'ya doğru çevirdi. Şef hala mırıldanıyordu:

- "Değerli dostum Hitlerle oturup bira içeriz. Almanya ihtisasa saygı gösteren bir memlekettir. Benim devlet idaresi hususundaki ihtisasımdan istifade etmek isterlerse ayda 10.000 marka vazife kabul ederim."

Başyaver yine söze karıştı:

- "Aziz Şefim!... Hitler öleli çok oldu. Şimdi Almanya'da yine imparatorluk var. Hem Almanlara harp ilan etmiştiniz. Onlar sizi isterler mi?

- "Harb mi ilan etmiştim? Oh, o Çörçil keratası!... Beni o kandırmıştı."

Mademki Almanya'ya gidemiyoruz! İtalyanlar da sizi kabul etmez. Çünkü..."

Beşeri Şef birdenbire karşındakinin sözünü kesti:

- "Viyolonselimi verin!"

- "Aziz şefim! Viyolonseli ne yapacaksınız?"

- "Verdi'den bir parça çalacağım."

- "Neden?"

- "İtalyanlar müzikçi millettir. Bestemi duyunca beni kabul ederler."

- "İyi ama viyolonsel köşkte kaldı."

- "Hay Allah kahretsin! Öyleyse Yunanistan'a gidelim. Aziz dostum Venizelos'la oturup duziko içeriz."

- "Aziz Şefim! Venizelos da öleli çok oldu."

ATSIZLAR

Beşeri Şef, kızar gibi oldu:

- "Canım, kimi sorsam öldü diyorsunuz. Neden öldüler? Bak ben öldüm mü?

- "Siz onlardan daha önce ölmüştünüz, Aziz Şefim."

- "Delirdin mi? Neden ölmüşüm? İşte yaşıyorum ya!..."

- "Buna yaşamak denirse yaşıyorsunuz, Şefim!..."

- "Canım, Venizelos ister yaşasın ister yaşamasın. Siz beni Yunanistan'a götürün!"

- "Olmaz Şefim."

- "Neden?"

- "Siz onları İnönü Savaşlarında yenmiştiniz. Sizi sevmezler...."

- "İnönü Savaşları mı?"

- "Evet"

Beşeri Şef daldı. İnönü savaşlarını hatırlamaya çalışıyorlardı. Bu sırada yaverleriyle aşağısını göstererek dedi:

- "İşte İnönü üzerinden geçiyoruz burası da İnönü Şehitliği..."

Beşeri Şef şaşkın şaşkın bakıyordu. "Z" vitaminlerinin tesiri geçtiği için bir anda külçe haline gelmişti.

Pilot küstah bir tavırla dönerek sordu:

- "Lütfen çabuk karar verin efendim. Benzin azalıyor. Sizi nereye götüreyim.

Şef, maziyi hatırlamıştı. Gözleri yaşardı. Cevap verdi:

- "İnönü... İnönü şehitlerinin yanına.

Uçak, süzülerek İnönü Şehitliği yanına inmişti. Uçaktakilerin arasında tek tük olan Başkâtibin yardımıyla uçaktan inen Beşeri Şef, arkasında olduğu halde ilerlerken birden bire fırtına gibi bir ses duyuldu. Dönerek baktılar: Pilot Niko Pavlaidis, uçağı havalandırmış ve yanına Beşeri Şefin Başyaveri Orgeneral Karabet Şapşalyan, doktoru Mişon Benyaş ile Daire Müdürü Hamparsum Baronyan olduğu halde kaçmaya başlamıştı.

İsmet İnönü ölü gözlerle, uzaklaşan uçağa bakarak mırıldandı:

- "Gitti... Gittiler!" yanında kalmış olan son adama hitap etti:

- "Sen dön" dedi. "Başının çaresine bak ve beni yalnız bırak!"

Onunla el sıkışarak vedalaştı ve onu, ilerde görünen yola kadar gözleriyle takip ettikten sonra yeniden dönerek şehitliğe doğru yürümek istedi.

Fakat yürüyemedi...

Çünkü aklın almayacağı, gözlerin inanamayacağı müthiş bir manzara ile karşılaşmıştı: Karşısında yüzlerce, belki binlerce üniformalı insan dizi dizi, heykel sessizliği ile duruyor, tarif olunmaz bir mana taşıyan bakışlarını onun üzerinden birleştiriyordu.

Karşısındakileri ilkönce Türkçüler sanarak ürperdi. Biraz daha dikkatli bakınca üniformaları tanıdı: Bunlar; İstiklâl Savaşı askerleriydi. Yüreği sevinçle çarparak birkaç adım attı.

"Evlatlarım!" diye haykıracaktı. Fakat sesi boğazında düğümlendi. Çünkü manzaraya alışan gözleri askerlerin gövdesine takılmış ve korkuyla açılmıştı: Bu dizi dizi, sıra sıra askerlerin göğüslerinden ve alınlarından oluk oluk kan sızıyor, toprak kızıllaşıyor, fakat askerler hala dimdik, kendisine bakmakta devam ediyordu.

Şaşkınlık ve korku içinde bir adım daha atarken bir ses gürledi:

- "Gelme!... Gelemezsin!..."

Bu ses dağdan dağa yankılanırken Beşeri Şef ölü rengi almıştı. Kısık bir ses çıkardı:

- "Niçin menediyorsunuz? Siz kimsiniz?"

Aynı ses daha sert bir haykırışla cevap verdi:

- "Biz İnönü Şehitleriyiz!... Sen kimsin?"

- "Ben de sizin kumandanınız İsmet İnönü'yüm!"

Karşıki diziden bir kişi bir adım ilerleyerek yıldırım sesiyle bağırdı:

- "Ben, İnönü'nün meçhul şehit neferiyim! Seni tanımıyorum! Kumandan olsaydın yetimlerimi düşünür onları kendi haline bırakamazdın! Kanımızı şarap gibi içerek rahat saraylarda yaşayan sen mi bize kumanda etmiştin? ...Gelme!... Gelemezsin!..."

İkinci bir şehit, bir adım ilerleyerek daha gür bir haykırışla seslendi:

ATSIZCILAR

- "Ben İnönü'nün meşhûl şehit mülazımıyım. Seni tanımıyorum! Kumandanım olsaydın, dul ve yetim bıraktıkların, kendi mukadderatıyla yalnızken saraylarda oturmaz, bizim mezarımız bile yokken kendine heykeller diktirmezdin!... Gelme!... Gelemezsin!...

Şef, acı içinde ağlamaklı olmuştu:

- "Sizi unuttum mu sanıyorsunuz? Sizi anmadım mı?

- "Bizi değil, sadece kendini, kendi gururunu andın! Seni doğurarak bu millete görülmedik bir fenalık yapan anana, vekil diye seçtiğin maskaralar vasıtasıyla yalandan aşir okuturken bizim rumuzu sevindirmek için bir mevlût okutmak aklına geldi mi? Memlekette Allah adınıyasak ederken bizim Allah, Allah diye can verdiğimizi, en büyük hakkımız olan yaşamak hakkından vazgeçerken Tanrının ulu adını andığımızı düşündün mü? Sen buraya lâyık değilsin... Çekil... Git!..."

Şef perişandı. Bir şey söylemek isterken sağ taraftan bir kasırga sesi işiterek gözlerini oraya çevirdi. Dehşetten bütün kanı donmuş gibiydi. Çünkü baktığı yerde kat kat gökler iniyor ve sıra sıra binlerce, on binlerce, milyonlarca asker, türlü türlü üniformalarıyla, göğüslerinden ve alınlarından kan sızarak kendisine bakıyor ve yıldırım gibi sesler Beşeri Şefin beyninde uğultular yapıyordu:

- "Biz Sakarya Şehitleriyiz. Buraya giremezsin. Çekil, git!.."

- "Biz Dumlupınar Şehitleriyiz. Buraya giremezsin. Çekil, git!..."

- "Biz Çanakkale Şehitleriyiz. Buraya giremezsin. Çekil, git!..."

- "Biz Filistin Şehitleri..."

- "Biz Kafkas Şehitleri..."

- "Biz Irak Şehitleri..."

- "Biz Galiçya Şehitleri..."

Bütün şehit dizileri Beşeri Şefi kovuyor ve daha uzak mesafeden haykıran kümelerin sesi daha heybetli çıkıyordu:

- "Biz Pilevne Şehitleri... Çekil, git!"

- "Biz Silistre Şehitleri... Çekil, git!"

- "Biz İsrail Şehitleri..... Çekil, git!"

Haykırışlar, dağdan dağa çarpan sesin yankısı gibi uzayıp gidiyor, yalnız yer adları değişiyordu:

- "Biz Kanije Şehitleri... Çekil, git!"

- "Biz Mohaç Şehitleri... Çekil, git!"

- "Biz Çaldıran Şehitleri... Çekil, git!"

- "Biz İstanbul Şehitleri... Çekil, git!"

- "Biz Kosova Şehitleri... Çekil, git!"

- "Biz Varna Şehitleri... Çekil, git!"

- "Biz Niğbolu Şehitleri... Çekil, git!"

Beşeri Şef bu uğultulu ve heybetli seslerden adeta yeniden sağır olmuştu. Artık işitemiyordu. Fakat en uzaklarda olmalarına rağmen dev yapılı, uzun saçlı ve çekik gözlü kalabalığın haykırışı beynini nasırlaşmış ruhunun içinde gürledi:

- "Biz Malazgird Şehitleriyiz! Buraya giremezsin! Çekil!... Git!

Birden, Beşeri Şefin bakışları sola çevrildi. Oradan da kasırga sesleri geliyordu:

- "Biz Kırımlı Şehitleriz!... Buraya giremezsin!

- "Biz Azerbaycanlı Şehitleriz!... Buraya giremezsin!

- "Biz Türkistanlı Şehitleriz!... Buraya giremezsin!

Sonra aradan korkunç bir feryat yükseliyordu:

- "Moskoflara teslim ederek boğazlattıkların da aramızda!..."

Birden, büyük bir kasırga uğultusu içinde sert bir kumanda sesi... Ses pasaparola halinde uzaklaşa uzaklaşa dipsizliği gezdi. Milyonlarca asker bir anda esas vaziyetinde... Selam boruları...

Davudî bir ses:

-Merhaba asker!

-Merhaba Paşam!

Müşir Fevzi Çakmak...

İnönü, Müşiri görür görmez dizüstü düştü.

Müşir sağ eliyle İnönü'yü göstererek askere hitap etti:

-Şu gördüğünüz adam, askerî talebeliğinde, zabitleri görsün diye seccadesini koridora atıp namaz kılan seciye!...İstemeye istemeye katıldığı İstiklâl Savaşının istismarcısı, İnönü Zaferinin hırsızı, Lozan'da Türk mukaddesatının peşkeş çekicisi, Müslümanlık, Türklük ve Türkçülüğün düşmanı; Başvekilliğinde en feci zulüm ve suiistimallerin, Devlet reisliğinde de en korkunç istibdat ve yâran saltanatının merkezi ve nihayet muhalefetinden ebediyyen kendisi için kurulan muhalefet makamının meccani ve sahtekar lüpçüsü!... Sonunda meccânilik ve lüpçülüğün son basamağı olan "Z" vitamini sayesinde ölüme çare bulunacağını sanırken şimdi şerefli ölüler arasında kendisine yer arıyor! Yeri yoktur!

İnönü, korkuyla bağırıyor, yalvarıyor, ağlıyor, nefesi tıkanarak topraklarda yuvarlanıyor, taş parçalarına tutunmak için mezbuhane gayretler sarf ediyordu.

Sahnenin bir köşesinde aksakallı "Tarih Baba" önündeki büyük kitabın yazısız sayfası açık olarak duruyor, bu kıyamet manzarasına bakıyordu.

Esen, kasırga değil, şehitlerin ruhları idi. Bunlar Beşeri Şefi paramparça etmişlerdi. Şimdi ondan kalan yegâne şey birkaç damla kara boya...

Kasırga, bu kara boyayı Tarih Babanın kitabına doğru sürüklüyor. Aksakallı ihtiyarsa bu kapkara boyaları ak sayfaların üstüne kabul etmek istemeyerek eliyle itiyordu. Fakat kasırga galip geldi ve kara boyalar ak sayfanın üstüne bir iki satır halinde yapışıp kaldı.

Kasırga bir anda dinmişti. Bütün şehitler, bütün ölüler kendi yerlerine gitmişlerdi. Tarih Baba kitabına yazılan iki kara satıra eğilip okuyarak başını kaldırdıktan sonra yüzünü buruşturdu:

- "Yazık!... Kitabım hiç böyle kirlenmemişti!"

ATSIZLAR